

พระธรรมมาธก Mark

ยอห์นผู้ให้บัพติศมา

(มธ .3:1-11; ลก .3:2-16)

1 ชาวประเสริฐเรื่องพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า¹เริ่มต้นดังนี้

2 ในพระธรรมอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะ มีเขียนไว้ว่า

“ เราจะส่งทูตของเรามาล่วงหน้า
ผู้จะจัดเตรียมลู่ทางไว้ให้ท่าน” ²

3 “ เสียงหนึ่งร้องในถิ่นทุรกันดารว่า

‘ จงเตรียมทางสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า
จงทำทางสำหรับพระองค์ให้ตรงไป’ “ ³

4 ยอห์นจึงมาให้บัพติศมาในถิ่นทุรกันดารและเทศนาให้กลับใจเสียใหม่และรับ
บัพติศมาเพื่อรับการอภัยโทษบาป

5 ผู้คนทั่วแคว้นยูเดียและชาวกรุงเยรูซาเล็มทั้งมวลพากันมาหา ยอห์น
สารภาพความผิดบาปของตน

ท่านก็ให้เขาทั้งหลายรับบัพติศมาในแม่น้ำจอร์แดน

6 ยอห์นสวมเสื้อผ้าที่ทำจากขนอฐ คาดเข็มขัดหนึ่ง
และกินตักแตนกับน้ำผึ้งป่าเป็นอาหาร 7 ท่านประกาศว่า

“ ภายหลังเราจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาทรงยิ่งใหญ่กว่าเรา

1 1:1 บางต้นฉบับไม่มีคำว่า “ พระบุตรของพระเจ้า”

2 1:2 ม ล ค .3:1

3 1:3 อ ส ย . 40:3

ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้แต่จะโน้มกายลงแก้สายฉลองพระบาทของพระองค์
8 เราให้ท่านทั้งหลายรับบัพติศมาด้วย⁴น้ำ
แต่พระองค์จะทรงให้ท่านทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเยซูทรงรับบัพติศมาและถูกมารทดลอง

(ม ธ . 3:13-17; 4:1-11; ล ก .3:21,22, 4:1-13)

9 ครั้งนั้นพระเยซูเสด็จจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี
ทรงรับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน 10ขณะที่พระเยซูขึ้นจากน้ำ
ทรงเห็นท้องฟ้าแหวกออก และพระวิญญาณดจนกพิราบลงมาอยู่บนพระองค์
11แล้วมีพระสุรเสียงจากฟ้าสวรรค์ว่า “ ท่านคือบุตรที่รักของเรา
เราพอใจท่านยิ่งนัก”

12 ทันใดนั้น พระวิญญาณทรงส่งพระองค์ไปยังถิ่นทุรกันดาร
13และพระองค์ทรงถูกซาตานทดลองตลอด 40 วัน 40 คืนที่ทรงอยู่ที่นั่น
พระองค์ทรงอยู่กับสัตว์ป่า และเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

ทรงเรียกสาวกกลุ่มแรก

(ม ธ .4:18-22; ล ก .5:2-11; ย น .1:35-42)

14 หลังจากยอห์นถูกขังคุก พระเยซูเสด็จสู่แคว้นกาลิลี
ทรงประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า 15ตรัสว่า “ ถึงเวลาแล้ว
อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้แล้ว จงกลับใจเสียใหม่และเชื่อข่าวประเสริฐ!”

16 ขณะพระเยซูทรงดำเนินอยู่ริมทะเลสาบกาลิลี
ทรงเห็นซีโมนกับน้องชายชื่ออันดรูว์กำลังทอดแหอยู่ที่ทะเลสาบ
เพราะทั้งสองเป็นชาวประมง 17พระเยซูตรัสว่า “ จงตามเรามาเถิด

⁴ 1:8 หรือ ใน

และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา”

18 ทั้งสองก็ละแหวัดตามพระองค์ไปทันที

19 ครั้นเสด็จต่อไปอีกหน่อย ทรงเห็นยากอบบุตรเศเบดีกับ

ยอห์นผู้เป็นน้องชายของยากอบกำลังชุนอวนอยู่ในเรือ

20 พระองค์ทรงเรียกเขา ในทันทีโดยไม่รอช้า

ทั้งสองก็ละเศเบดีผู้เป็นบิดาไว้ที่เรือกับลูกจ้าง และติดตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงขับวิญญาณชั่ว

(ล ก .4:31-37)

21 พระเยซูกับสาวกมายังเมืองคาเปอรนาอุม

ครั้นถึงวันสะบาโตทรงเข้าไปในธรรมศาลา และทรงเริ่มเทศนาสั่งสอน

22 ประชาชนล้วนอัศจรรย์ใจในคำสอนของพระองค์

เพราะพระองค์ทรงสอนพวกเขาอย่างผู้มีสิทธิอำนาจผิดกับพวกธรรมอาจารย์

23 ขณะนั้น ชายคนหนึ่งในธรรมศาลามีวิญญาณชั่ว⁵ ลังอยู่ร้องว่า

24” พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ท่านต้องการอะไรจากเรา?

ท่านมาเพื่อทำลายเราหรือ? เรารู้ว่าท่านเป็นใคร

ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า!”

25 พระเยซูตรัสสั่งอย่างเฉียบขาดว่า “ เจียบ! ออกมาจากเขาเดี๋ยวนี้!”

26 วิญญาณชั่วก็ทำให้คนนั้นชักอย่างรุนแรง แล้วกรีดร้องและออกมาจากเขา

27 ประชาชนล้วนอัศจรรย์ใจ พูตกันว่า “ อะไรกันนี้? เป็นคำสอนใหม่

ทั้งมีสิทธิอำนาจ! ถึงขนาดพระองค์สั่งวิญญาณชั่ว มันก็ทำตามคำสั่ง”

28 กิตติศัพท์ของพระองค์จึงเลื่องลือไปทั่วแคว้นกาลิลีอย่างรวดเร็ว

พระเยซูทรงรักษาคนเป็นอันมาก

⁵ 1:23 ภาษากรีกว่า โสโครก เช่นเดียวกับข้อ 26, 27

(ม ธ .8:14-17; ล ก .4:38-41)

29 เมื่อออกมาจากธรรมศาลา พระเยซูกับสาวกรวมทั้งยากอบและยอห์น ก็ไปยังบ้านของซีโมนกับอันดรูว์ 30แม่ยายของซีโมนนอนเป็นไขอยู่ พวกเขาจึงทูลพระเยซู 31พระองค์จึงทรงเข้าไปจับมือนางช่วยพยุงให้ลุกขึ้น อาการไขก็หายไป นางจึงปรนนิบัติพระองค์กับสาวก

32 เย็นวันนั้น หลังจากดวงอาทิตย์ตกดิน ประชาชนนำบรรดาคนป่วยและคนถูกผีสิงมาหาพระเยซู 33คนทั้งเมืองมาออกันอยู่ที่ประตู 34และพระเยซูได้ทรงรักษาคนจำนวนมากที่ป่วยด้วยโรคต่างๆ พระองค์ยังทรงขับผีออกหลายตน แต่ทรงห้ามผีเหล่านั้นไม่ให้พูด เพราะพวกมันรู้ว่าพระองค์คือใคร

พระเยซูทรงอธิษฐานในที่สงบเงียบ

(ล ก .4:42-43)

35 ครั้นเวลาเข้ามืด พระเยซูทรงลุกขึ้นเสด็จออกจากบ้าน ไปยังที่สงบเงียบและอธิษฐาน 36ซีโมนกับเพื่อนๆ มาตามหาพระองค์ 37เมื่อพบแล้วจึงร้องทูลว่า “ ใครต่อใครกำลังตามหาพระองค์!” 38 พระเยซูตรัสตอบว่า “ ให้เราไปที่อื่นๆ ในละแวกใกล้เคียงกันเถิด เพื่อเราจะได้ไปเทศนาที่นั่นด้วย ที่เรามากก็เพื่อการนี้แหละ” 39ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงเทศนาในธรรมศาลาของพวกเขา และทรงขับผีออกหลายตน

พระเยซูทรงรักษาคนโรคเรื้อน

(ม ธ .8:2-4; ล ก .5:12-14)

40 คนโรคเรื้อน⁶คนหนึ่งมาคุกเข่าทูลวิงวอนพระองค์ว่า
“ ถ้าพระองค์เต็มพระทัยก็ทรงรักษาข้าพระองค์ให้หายได้”
41 พระเยซูทรงส่งสารเขาจึงยืนพระหัตถ์และต่องเขา ตรัสว่า
“ เราเต็มใจจะรักษา จงหายโรคเถิด!”
42 ทันใดนั้นโรคเรื้อนที่เป็นอยู่ก็หายไป และเขาก็กลับเป็นปกติ
43 พระเยซูทรงส่งเขาไปในทันที พร้อมกับกำชับว่า
44” จงระวังอย่าบอกเรื่องนี้แก่ผู้ใดเลย แต่จงไปแสดงตัวต่อปุโรหิต
และถวายเครื่องบูชาสำหรับการที่เจ้าหายจากโรคเรื้อนตามที่โมเสสสั่งไว้
เพื่อเป็นพยานแก่คนทั้งหลายว่าท่านหายโรคแล้ว ”
45 แต่เขาเที่ยวป่าวประกาศเรื่องนี้ไปทั่ว
จนพระเยซูไม่สามารถเข้าเมืองโดยเปิดเผยได้ แต่ประทับในที่เปลี่ยวนอกเมือง
กระนั้นผู้คนจากทุกหนทุกแห่งก็ยังมาเฝ้าพระองค์

พระเยซูทรงรักษาคนเป็นอัมพาต

(ม ธ .9:2-8; ล ก .5:18-26)

2 สองสามวันต่อมา เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุมอีก
ประชาชนได้ข่าวว่าพระองค์มาประทับที่บ้าน
2 ดังนั้นคนเป็นอันมากจึงหลั่งไหลมาอยู่ที่นั่นจนไม่มีที่ว่าง แม้แต่ที่นอกประตู
และพระองค์ทรงเทศนาข่าวนั้นให้พวกเขาฟัง 3 มีชาย 4
คนหามคนเป็นอัมพาตคนหนึ่งมาเฝ้า
4 แต่พวกเขาไม่อาจเข้าถึงพระเยซูได้เพราะคนแน่นมาก

⁶ 1:40 ภาษากรีกหมายถึง โรคผิวหนังชนิดต่างๆ

ไม่ได้หมายถึงโรคเรื้อนเพียงอย่างเดียว

จึงรื้อหลังคาตรงที่ประทับ แล้วหย่อนที่นอนซึ่งคนเป็นอัมพาตนอนอยู่ลงมา 5 เมื่อพระเยซูทรงเห็นความเชื่อของพวกเขา ก็ตรัสกับคนเป็นอัมพาตนั้นว่า “ ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว”

6 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์บางคนซึ่งนั่งอยู่ที่นั่นคิดในใจว่า “ ทำไมพูดอย่างนี้? เขากำลังพูดหมิ่นประมาทพระเจ้านี้ นอกจากพระเจ้าแล้ว ใครจะอภัยบาปได้?”

8 พระเยซูทรงทราบในพระทัยโดยทันทีว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ในใจ จึงตรัสว่า “ ทำไมพวกท่านจึงคิดเช่นนั้น? 9 ที่จะพูดกับคนเป็นอัมพาตว่า ‘ บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว’ กับ ‘ จงลุกขึ้นแบกที่นอนเดินไป’ อ ย่างไหนจะง่ายกว่ากัน? 10 แต่ทั้งนี้ก็เพื่อให้พวกท่านรู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะอภัยบาป”

แล้วพระองค์ตรัสกับคนเป็นอัมพาตว่า 11” เราสั่งเจ้าว่า ลุกขึ้น จงแบกที่นอนกลับไปบ้านเถิด” 12 เขาก็ลุกขึ้น แบกที่นอนเดินกลับบ้านต่อหน้าคนทั้งปวง ทุกคนต่างประหลาดใจและสรรเสริญพระเจ้าว่า “ เราไม่เคยพบ เห็นอะไรเช่นนี้เลย!”

ทรงเรียกเลวี

(ม ธ .9:9-13; ล ก .5:27-32)

13 พระเยซูเสด็จไปที่ริมทะเลสาบอีก ผุ่งชนกลุ่มใหญ่พากันมาเฝ้า และพระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขา 14 ขณะทรงดำเนินไปตามทาง ทรงเห็นเลวีบุตรอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสกับเขาว่า “ จ ง ต ำ ม เ ร ำ ม ำ ” เลวีก็ลุกขึ้นติดตามพระองค์ไป

15 ขณะพระเยซูเสวยพระกระยาหารมื้อค่ำที่บ้านของเลวี มีคนเก็บภาษีและ “ ค น บ ำ ป ” หลายคนรับประทานร่วมกับพระองค์และเหล่าสาวก เพราะมีคนมากมายได้ติดตามพระองค์มา

16 เมื่อพวกธรรมาจารย์ที่เป็นฟาริสีเห็นพระองค์ทรงร่วมโต๊ะกับ
“คนบาป” และคนเก็บภาษี ก็ถามสาวกของพระองค์ว่า “ทำไม
เขาจึงร่วมโต๊ะกับคนเก็บภาษีและ ‘คนบาป’ ?”
17 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้นจึงตรัสกับพวกเขาว่า
“คนสุขภาพดีไม่ต้องการหมอ แต่คนป่วยต้องการ
เรามาได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเพื่อเรียกคนบาป”

ถามพระเยซูเรื่องการถืออดอาหาร

(มธ .9:14-17; ลก .5:33-38)

18 ขณะนั้น ศิษย์ของยอห์นและพวกฟาริสีกำลังถืออดอาหารอยู่
มีบางคนมาทูลถามพระเยซูว่า
“ทำไมศิษย์ของยอห์นกับศิษย์ของพวกฟาริสีถืออดอาหาร
แต่ศิษย์ของท่านไม่ถือ?”

19 พระเยซูทรงตอบว่า

“จะให้แขกของเจ้าบ่าวอดอาหารขณะที่เจ้าบ่าวอยู่ด้วยได้อย่างไร?
ตราบใดที่เจ้าบ่าวยังอยู่ด้วย พวกเขาก็ทำเช่นนั้นไม่ได้

20 แต่สักวันหนึ่งเจ้าบ่าวจะถูกนำตัวไปจากเขา
และในวันนั้นพวกเขาจะอดอาหาร

21 “ไม่มีใครเอาผ้าใหม่ไปปะเสื้อผ้าเก่า

ถ้าทำเช่นนั้นผ้าใหม่จะหดรั้งผ้าเก่าให้ขาดมากกว่าเดิม

22 และไม่มีใครเทเหล้าองุ่นใหม่ใส่ถุงหนังเก่า ถ้าทำเช่นนั้น
เหล้าองุ่นจะทำให้ถุงนั้นขาด ก็จะเสียทั้งเหล้าองุ่นเสียทั้งถุง
เขาย่อมเทเหล้าองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่”

เจ้าเหนือวันสะบาโต

(มธ .12:1-14; ลก .6:1-11)

23 ในวันสะบาโตวันหนึ่ง พระเยซูเสด็จผ่านทุ่งนา ขณะเดินไปตามทางสาวกของพระองค์ก็เด็ดรวงข้าว

24 พวกฟาริสีจึงทูลพระองค์ว่า “ ดูนั่น ทำไมพวกเขาทำสิ่งที่ผิดบัญญัติวันสะบาโต?”

25 พระองค์ตรัสว่า “ พวกท่านไม่เคยอ่านหรือว่าดาวิดทำอะไร เมื่อท่านกับพรรคพวกหิวโหยและขัดสน?”

26 ในสมัยของมหาปุโรหิตอาบีอาธาร์ ดาวิดเข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้าและกินขนมปังศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งตามบทบัญญัติแล้วมีแต่ปุโรหิตเท่านั้นที่จะกินได้ และดาวิดยังแบ่งขนมปังนี้ให้พรรคพวกกินด้วย”

27 แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ วันสะบาโตมีขึ้นเพื่อมนุษย์ ไม่ใช่มนุษย์มีขึ้นเพื่อวันสะบาโต

28 ดังนั้นบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเหนือวันสะบาโตด้วย ”

3 อีกครั้งหนึ่งพระองค์ทรงเข้าไปในธรรมศาลา

และมีชายมือลีบคนหนึ่งอยู่ที่นั่น 2บางคนกำลังหาเหตุที่จะกล่าวโทษพระเยซู จึงคอยจับตาดูอย่างใกล้ชิดว่าพระองค์จะรักษาชายคนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ 3พระเยซูตรัสกับชายที่มีมือลีบนั้นว่า “ มายืนข้างหน้านี้สิ”

4 แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ ทำดีหรือทำชั่ว ช่วยชีวิตหรือทำลายชีวิต อย่างไหนที่ถูกต้องตามบทบัญญัติในวันสะบาโต?”

แต่เขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่ 5พระองค์ทอดพระเนตรพวกเขาโดยรอบด้วยพระพิโรธ ทรงเศร้าพระทัยนักที่พวกเขาใจแข็งกระด้าง พระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า

“ จงเหยียดมือออกมา” เขาก็ทำตาม

และมือของเขาก็กลับเป็นปกติทุกอย่าง

6 ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปคบคิดกับกลุ่มผู้สนับสนุนเฮโรดว่าจะฆ่าพระเยซูได้
างไร

ฝูงชนติดตามพระเยซู

(ม ธ .12:15, 16; ล ก .6:17-19)

7 พระเยซูกับสาวกปลีกตัวจากที่นั่นไปยังทะเลสาบ มีฝูงชนกลุ่มใหญ่จากแคว้นกาลิลีติดตามมา 8เมื่อได้ยินกิตติศัพท์ของพระองค์ คนเป็นอันมากจากแคว้นยูเดีย กรุงเยรูซาเล็ม แคว้นอิดูเมอา และอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนตลอดจนแถบเมืองไทระและเมืองไซดอนพากันมาหาพระองค์ 9เพราะฝูงชนเหล่านี้ พระเยซูจึงตรัสสั่งสาวกให้เตรียมเรือเล็กพร้อมไว้สำหรับพระองค์ เพื่อมิให้ผู้คนมาเบียดเสียดพระองค์ 10เนื่องจากพระเยซูได้ทรงรักษาคนเป็นอันมาก ดังนั้นผู้ที่ป่วยด้วยโรคต่างๆ จึงเบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจะได้แตะต้องพระองค์ 11ทุกครั้งทีวิญญานชั่ว⁷เห็นพระองค์จะหมอบกราบและร้องว่า “ พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า” 12แต่พระองค์ทรงห้ามพวกมันเด็ดขาดมิให้บอกว่าเป็นพระองค์ทรงเป็นผู้ใด

การแต่งตั้งสาวก 12 คน

(ม ธ .10:2-4; ล ก .6:14-16; ก จ .1:13)

13 พระเยซูเสด็จขึ้นบนภูเขาและทรงเรียกบรรดาผู้ที่ทรงประสงค์มาพบ และพวกเขาก็มาหาพระองค์ 14พระองค์ทรงแต่งตั้ง 12 คนเป็นอัครทูต⁸ให้อยู่กับพระองค์ และพระองค์จะทรงใช้เขา ไป เ ท ศ น า 15และทรงให้เขามีฤทธิ์อำนาจที่จะขับผี 16สาวกทั้งสิบสอง นี้ ได้แก่ ซีโมน (ทรงประทานชื่อให้ว่า เปโตร)

⁷ 3:11 ภาษากรีกว่า โสโครก เช่นเดียวกับ 30

⁸ 3:14 ต้นฉบับบางสำเนาไม่มีข้อความว่า เป็นอัครทูต

17 ยากอบบุตรเศเบดีกับยอห์นผู้เป็นน้องชายของยากอบ
(ทรงประทานชื่อให้ทั้งคู่ว่า โบอาเนอเย หมายถึง ลูกฟ้าร้อง) 18 อันดรูว์ ฟิลิป
บารโธโลมิว มัทธีว โธมัส ยากอบ บุตรอัลเฟอัส ธัดเดอัส ซีโมนพรรคชาตินิยม
19 และยูดาส อิสคาริโอท ผู้ทรยศต่อพระองค์

พระเยซูกับเบเอลเซบับ

(ม ธ .12:25-29; ล ก .11:17-22)

20 แล้วพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือน ฝูงชนก็มาชุมนุมกันอีก
จนพระองค์กับสาวกไม่มีเวลาแม้แต่จะรับประทานอาหาร

21 เมื่อครอบครัวของพระองค์ได้ยินเรื่องนี้
ก็มาเพื่อจะรังพระองค์ไว้เพราะพวกเขาพูดว่า “ เขาเสียดิไปแล้ว”

22

และพวกธรรมาจารย์ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็มพูดว่า” เขาถูกเบเอลเซบับ
๑เข้าสิง! จึงขับผีออกได้โดยอาศัยเจ้าแห่งผี

23 พระเยซูจึงทรงเรียกพวกเขา และตรัสกับเขาโดยยกคำเปรียบว่า
“ ซาตานจะไล่ซาตานออกได้อย่างไร? 24 หากอาณาจักรไหนแตกแยกกันเอง
อาณาจักรนั้นย่อมตั้งอยู่ไม่ได้ 25 หากครอบครัวไหนแตกแยกกันเอง
ครอบครัวนั้นย่อมตั้งอยู่ไม่ได้ 26 และถ้าซาตานต่อต้านตัวเองและแตกแยกกัน
มันก็ตั้งอยู่ไม่ได้ จุดจบของมันมาถึงแล้ว 27 อันที่จริง

ไม่มีใครจะสามารถเข้าไปในเรือนของคนที่แข็งแรงและชนเอาทรัพย์สินของเขา
าไป เว้นแต่จะจับคนแข็งแรงนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงปล้นบ้านของเขาได้

28 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า

บาปผิดและการหมิ่นประมาททุกอย่างของมนุษย์ทรงอภัยให้ได้

๑ 3:22 ภาษากรีกว่า เบเซบูล หรือ เบเอลเซบูล

29แต่ผู้ใดหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะไม่มีวันได้รับการอภัย
เขาได้ทำผิดในบาปที่ติดตัวไปตลอดกาล”

30 พระองค์ตรัสเช่นนี้เพราะพวกเขา กล่าวว่า “ เขามีวิญญาณชั่วเข้าสิง”

มารดากับน้องชายของพระเยซู

(ม ธ .12:46-50; ล ก .8:19-21)

31 แล้วมารดากับน้องๆ ของพระเยซูก็มาถึง
พวกเขายืนอยู่ภายนอกและให้คนเข้าไปเรียกพระองค์

32ฝูงชนนั่งอยู่รอบพระองค์ พวกเขาทูลพระองค์ว่า

“ มารดากับน้องชายของท่านอยู่ข้างนอก มารอพบท่าน”

33 พระองค์ตรัสถามว่า “ ใครคือมารดา? ใครคือพี่น้องของเรา?”

34 แล้วทรงมองดูบรรดาผู้ที่นั่งอยู่รอบพระองค์ และตรัสว่า

“ นี่คือมารดาและพี่น้องของเรา! 35ผู้ใดกระทำตามพระทัยพระเจ้า
ผู้นั้นแหละคือมารดาและพี่น้องชายหญิงของเรา”

คำอุปมาเรื่องผู้หว่าน

(ม ธ .13:1-15, 18-23; ล ก .8:4-10, 11-15)

4 แล้วพระเยซูทรงสอนที่ริมทะเลสาบอีก

ฝูงชนร่มล้อมพระองค์กันแน่นขนัดจนพระองค์ต้องเสด็จไปประทับในเรือ
ขณะที่ประชาชนอยู่ที่ชายฝั่ง

2พระองค์ทรงยกคำอุปมาสอนหลายสิ่งแก่พวกเขาว่า 3” ฟังเถิด

ชาวนาผู้หนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืช 4ขณะที่หว่าน บางเมล็ดก็ตกตามทาง

และนกมาจิกกินไปหมด 5บางเมล็ดตกบนพื้นกรวดหินมีเนื้อดินน้อย

จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินตื้น 6แต่เมื่อแดดเผา ก็เหี่ยวไปเพราะไม่มีราก

7บางเมล็ดตกกลางหนาม โคนหนามงอกคลุม จึงไม่เกิดผล

8แต่ยังมีเมล็ดบางส่วนตกบนดินดี งอกขึ้นมา เต็มโตและเกิดผล 30 เท่า 60 เท่า หรือถึง 100 เท่า”

9 แล้วพระเยซูตรัสว่า “ ใครมีหู จงฟังเถิด”

10 เมื่อทรงอยู่ตามลำพัง สาวกทั้งสอง

กับคนอื่นที่แวดล้อมพระองค์อยู่ทูลถามพระองค์เกี่ยวกับคำอุปมา

11ท ทรงบอกพวกเขาว่า

“ ความลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้พวกท่านรู้

ส่วนคนนอกนั้นทุกอย่างจะใช้คำอุปมา 12เพื่อว่า

“ ‘ เขาจะดูแล้วดูเล่าแต่ไม่เคยประจักษ์

ฟังแล้วฟังเล่าแต่ไม่เคยเข้าใจ

มิฉะนั้นแล้ว เขาจะหันกลับมาและได้รับการอภัย’ 10”

13 แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ พวกท่านยังไม่เข้าใจคำอุปมานี้หรือ?

แล้วจะเข้าใจคำอุปมาทั้งหลายได้อย่างไร? 14ชาวนาได้หว่านพระวจนะ

15บางคนก็เป็นเช่นเมล็ดพืชที่ตกตามทาง ทันทีที่เขาได้ยिन

ซาตานก็มาฉวยเอาพระวจนะที่หว่านลงในเขาไปเสีย

16บางคนก็เหมือนเมล็ดพืชที่หว่านลงบนพื้นหิน

เมื่อได้ยिनพระวจนะแล้วก็รับไว้ทันทีด้วยความยินดี

17แต่เนื่องจากไม่ได้หยั่งรากลึก จึงคงอยู่แค่ชั่วคราว

ครั้นเกิดปัญหาหรือการข่มเหงเนื่องด้วยพระวจนะนั้นก็เลิกลาไปอย่างรวดเร็ว

18บางคนเหมือนเมล็ดพืชที่หว่านลงกลางหนาม คือได้ยिनพระวจนะ

19แต่ถูกความพะวักพะวนในชีวิต

ค ว า ม ห ล อ ก ล ว ง ของทรัพย์สมบัติและความอยากได้ใคร่มีในสิ่งต่างๆ

10 4:12 อ ส ย .6:9,10

เข้ามารดพระวอนนั้น ทำให้ไม่เกิดผล 20คนอื่นๆ
เหมือนเมล็ดพืชที่หว่านลงบนดินดี คือผู้ไถยินพระวอนแล้วรับไว้และเกิดผล
30 เท่า 60 เท่า หรือถึง 100 เท่าของที่หว่านลงไป”

ตะเกียงบนเชิงตะเกียง

21 พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า

“ ท่านไม่เอาตะเกียงวางไว้ใต้ถังหรือวางไว้ใต้เตียงใช่ไหม? ตรงกันข้าม
ท่านยอมตั้งไว้บนเชิงตะเกียงมิใช่หรือ?

22 เพราะสิ่งที่ซ่อนเร้นจะถูกเปิดเผยสิ่งที่ปิดบังไว้จะถูกเปิดโปง 23 ใครมีหู
จงฟังเถิด”

24 พระองค์ตรัสอีกว่า “ จงพิจารณาสิ่งที่ท่านไถยินอย่างถ้วนถี่
ท่านตวงให้ไปด้วยทะนานอันใด ท่านก็จะได้รับเท่ากับทะนานอันนั้น
และได้รับมากยิ่งขึ้น 25 ผู้ใดมีอยู่แล้วจะได้รับเพิ่มขึ้น ส่วนผู้ที่ไม่
มีแม้ซึ่งเขามีอยู่ก็จะเอาไปจากเขา”

คำอุปมาเรื่องเมล็ดพืชที่งอกขึ้น

26 พระองค์ตรัสด้วยว่า

“ อาณาจักรของพระเจ้าเป็นเช่นคนหนึ่งที่หว่านเมล็ดพืชลงในดิน
27 ทั้งคืนทั้งวันไม่ว่าเขาหลับหรือตื่น เมล็ดพืชก็งอกและเติบโตขึ้น
แม้เขาไม่รู้ว่ามันงอกขึ้นได้อย่างไร

28 ดินทำให้มันงอกเป็นต้นอ่อนแล้วออกรวง จากนั้นมีเมล็ดข้าวเต็มรวง
29 ครั้นข้าวสุกแล้ว เขาก็ใช้เคียวเกี่ยว เพราะถึงฤดูเกี่ยวแล้ว”

คำอุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ด

(ม ธ .13:31-32; ล ก .13:18-19)

30 พระองค์ตรัสอีกว่า “ จะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับอะไรดี หรือจะยกอุปมาอุปไมยใดมาอธิบาย? 31ก็เหมือนเมล็ดมัสตาร์ด ซึ่งเวลาเพาะในดินก็เล็กที่สุด 32แต่เมื่องอกขึ้นก็ต้นใหญ่ที่สุดในสวน กิ่งก้านใหญ่งาม นกในอากาศมาทำรังในร่มไม้ได้”

33

พระเยซูทรงยกคำอุปมาหลายเรื่องคล้ายกันนี้มาตรัสกับพวกเขาเท่าที่เข จะเข้าใจได้ 34พระองค์ตรัสกับพวกเขาเป็นคำอุปมาทั้งสิ้น ครั้นเมื่อทรงอยู่กับเหล่าสาวกตามลำพัง ก็ทรงอธิบายทุกสิ่ง

พระเยซูทรงห้ามพาย

(ม ธ .8:18, 23-27; ล ก .8:22-25)

35 เย็นวันนั้น พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า

“ ให้เราข้ามไปอีกฟากหนึ่งเถิด”

36เขาก็พาพระองค์ไปในเรือที่ประทับอยู่นั้น ทั้งฝูงชนไว้ข้างหลัง

และมีเรืออื่นๆ หลายลำตามพระองค์ไปด้วย 37เกิดพายร้าย

คลื่นซัดท่วมจนเรือจวนจะจมแล้ว 38พระเยซูทรงหนุนหมอนบรรทมอยู่ท้ายเรือ

เหล่าสาวกมาปลุกพระองค์ ทูลว่า “ พระอาจารย์

พระองค์ไม่ทรงหวังว่าเราจะจมน้ำตายหรือ?”

39 พระองค์ทรงลุกขึ้น ห้ามลมและคลื่นว่า “ เจียบ! จงสงบนิ่งเดี๋ยวนี้!”

แล้วลมก็หยุดพัดทุกอย่างก็สงบนิ่งอย่างสิ้นเชิง

40 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า “ ทำไมถึงกลัวนัก?

พวกท่านยังไม่มี ความเชื่ออีกหรือ?”

41 เหล่าสาวกแตกตื่น ต่างถามกันว่า “ พระองค์ทรงเป็นใครหนอ?

แม้แต่ลมและคลื่นก็ยังเชื่อฟังพระองค์!”

การรักษาคนถูกผีสิง

(ม ธ .8:28-34; ล ก .8:26-39)

5 ครั้นพวกเขาข้ามฟากมาถึงดินแดนเกรราชา¹¹ 2เมื่อพระเยซูทรงขึ้นจากเรือ ชายคนหนึ่งซึ่งถูกวิญญาณชั่ว¹²เข้าสิง ออกจากอุโมงค์ฝังศพมาหาพระองค์ 3เขาอาศัยอยู่ตามอุโมงค์ ใดๆ ก็มัดเขาไว้ไม่อยู่ ต่อให้ใช้โซ่ตรวนก็ตาม 4เพราะเคยล่ามโซ่ใส่ตรวนมือเท้าของเขาหลายครั้งแล้ว

แต่เขาก็กระชากโซ่ตรวนขาด ไม่มีใครแข็งแรงพอจะทำให้เขาสิ้นพยศ

5 ทั้งวันทั้งคืน เขาร้องอึงอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพและตามภูเขา

เอาหินกรีดเนื้อตัวเอง

6 เมื่อเขาเห็นพระเยซูแต่ไกล ก็วิ่งมากุ๊กเขาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

7ตะโกนสุดเสียงว่า “ พระเยซู พระบุตรของพระเจ้าสูงสุด

พระองค์ต้องการอะไรจากข้าพระองค์?

ขอทรงสาบานต่อพระเจ้าว่าจะไม่ทรمانข้าพระองค์!”

8เพราะพระเยซูได้ตรัสกับมันว่า “ เจ้าวิญญาณชั่ว จงออกมาจากชายคนนี่!”

9 แล้วพระเยซูตรัสถามว่า “ เจ้าชื่ออะไร?”

มันทูลว่า “ ชื่อกอง เพราะเรามีด้วยกันหลายคน”

10และมันพร้าอ่อนวอนพระเยซูมิให้ทรงขับไล่มันออกจากถิ่นนั้น

11 ไม่ไกลจากที่นั้น มีสุกรฝูงใหญ่หากินอยู่บนเนินเขา

12ผีจึงทูลวิงวอนพระเยซูว่า “ ขอให้พวกข้าพระองค์ไปสิงในสุกรฝูงนั้นเถิด”

13ครั้นทรงอนุญาต วิญญาณชั่วเหล่านั้นก็เข้าไปสิงในสุกร

แล้วสุกรทั้งฝูงราวสองพันตัวก็กระโจนจากหน้าผาลงทะเลสาบ จมน้ำตายหมด

14 บรรดาผู้เลี้ยงสุกรวิ่งเข้าไปเล่าเรื่องนี้ในเมืองและในชนบทโดยรอบ

ผู้คนพากันออกมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น 15เมื่อพวกเขามาหาพระเยซู

¹¹ 5:1 หรือ กาดารา

¹² 5:2 ภาษากรีกว่า โสโครก เช่นเดียวกับข้อ 8 และข้อ 13

ก็เห็นชายคนที่เคยถูกผีทั้งกองเข้าสิงนั่งอยู่ที่นั่นสวมใส่เสื้อผ้ามีสติดี
พวกเขา ก็กลัว

16 ผู้ที่เห็นเหตุการณ์จึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับคนที่ถูกผีสิงและสุกรนั้นให้ประชาชน
ฟัง

17 พวกเขาจึงทูลขอร้องพระเยซูให้ไปเสียจากเข ต แ ด น ข อ ง เ ข า

18 ขณะพระเยซูจะเสด็จลงเรือ

คนที่เคยถูกผีสิงนั้นอ่อนวอนขอไปกับพระองค์ 19 พระเยซูไม่ทรงอนุญาต

แต่ตรัสว่า “ จงกลับบ้านไปหาครอบครัวของท่าน และบอกพวกเขาว่า

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำการเพื่อท่านมากเพียงไร

และทรงเมตตาต่อท่านอย่างไร”

20 เขาจึงทูลลาไปข่าวประกาศในแคว้นเดคาโปลิส¹³ว่าพระเยซูทรงกระทำการ
เพื่อเขามากเพียงไร คนทั้งปวงก็ประหลาดใจ

เด็กที่เสียชีวิตและหญิงผู้ป่วย

(ม ธ .9:18-26; ล ก .8:41-56)

21 เมื่อพระเยซูนั่งเรือข้ามฟากกลับมาอีกครั้ง

ฝูงชนกลุ่มใหญ่พากันมาห้อมล้อมพระองค์ขณะพระเยซูทรงอยู่ที่ริมทะเล

22 มีนายธรรมศาลาคนหนึ่งชื่อไยร์สมาที่นั่น

เมื่อเห็นพระเยซูก็หมอบลงแทบพระบาทพระองค์ 23 ทูลอ่อนวอนว่า

“ ลูกสาวเล็กๆ ของข้าพระองค์กำลังจะตาย โปรดเสด็จไปทรงวางมือให้

เพื่อเขาจะหายและไม่ตาย” 24 ดังนั้นพระเยซูจึงเสด็จไปกับเขา

ผู้คนคับคั่งตามมาเบียดเสียดกันอยู่รอบพระองค์

25 ที่นั่นมีหญิงคนหนึ่งตกเลือดเรื้อรังมา 12 ปีแล้ว 26 ทุกข์ทรมานมาก

เสียเงินหาหมอมาหลายคนจนหมดตัว แทนที่จะดีขึ้น อาการกลับทรุดลง

¹³ 5:20 หรือ ทศบุรี

27เมื่อได้ยินถึงเรื่องพระเยซูจึงเดินปะปนกับฝูงชนตามมาข้างหลังพระองค์ และตะตองฉลองพระองค์ 28เพราะนางคิดว่า

“ ขอเพียงแค่ตะตองพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายโรค”

29ทันใดนั้นเองเลือดก็หยุดไหล และนางรู้สึกว่ตนหายโรคแล้ว

30 พระเยซูทรงทราบทันทีว่าฤทธิ์ช่่านออกจากพระองค์

จึงทรงหันกลับมาทางฝูงชน และตรัสถามว่า “ ใครตะตองเสื้อผ่าของเรา?”

31 เหล่าสาวกทูลว่า “ พระองค์ทรงเห็นอยู่แล้วว่า

ผู้คนเบียดเสียดพระองค์กันแน่น ไฉนจึงทรงถามว่า ‘ ใครมาตะตองเรา?’

“

32 แต่พระเยซูยังทอดพระเนตรไปรอบๆ ดูว่าใครเป็นผู้ทำเช่นนั้น

33หญิงนั้นซึ่งรู้เรื่องดีว่อะไรเกิดขึ้นกับนาง ก็กลัวจนตัวสั่น

เข้ามาหมอบลงแทบพระบาทกราบทูลความจริงทั้งหมด

34พระองค์ตรัสกับนางว่า “ ลูกหญิงเอ๋ย ความเชื่อของท่านทำให้ท่านหายโรค จงกลับไปด้วยสันติสุข และพ้นทุกข์เถิด”

35 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ก็มีคนจากบ้านไยรัส

นายธรรมศาลาบอกว่า “ ลูกสาวของท่านเสียชีวิตแล้ว

จะรบกวนพระอาจารย์อีกทำไม?”

36 พระเยซูไม่ทรงฟัง ตรัสกับนายธรรมศาลาว่า “ อย่ากลัวเลย

จง เชื่อเท่านั้น”

37 พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ใครติดตามไป

ยกเว้นเปโตรและยากอบกับยอห์นน้องชายของยากอบ

38เมื่อมาถึงบ้านของนายธรรมศาลา พระเยซูทรงเห็นความอึกทิกวุ่นวาย

ผู้คนสะอื้นร่ำไห้เสียงดัง 39พระองค์ทรงเข้าไปข้างใน ตรัสกับพวกเขาว่า

“ ร้องไห้วุ่นวายกันไปทำไม? เด็กน้อยยังไม่ตาย เพียงแต่หลับอยู่”

40แต่พวกเขาพากันหัวเราะเยาะพระองค์

หลังจากให้ผู้คนออกไปแล้ว
พระองค์ทรงพาพ่อแม่ของเด็กกับสาวกที่ตามมาเข้าไปหาเด็กนั้น
41พระองค์ทรงจับมือเด็กน้อยตรัสว่า “ ทาธิตา คุณ!” (ซึ่งแปลว่า “ แม่หนูเอ๋ย
เราบอกเจ้าให้ลุกขึ้น!”) 42ทันใดนั้น เด็กหญิงก็ลุกขึ้นเดินไปรอบๆ
(เด็กคนนี้อายุ 12 ข ว บ) คนทั้งปวงอัศจรรย์ใจยิ่งนัก
43พระองค์ทรงกำชับเด็ดขาดมิให้บอกเรื่องนี้แก่ใคร
และตรัสสั่งให้นำอาหารมาให้เด็กรับประทาน

ผู้เผยพระวจนะซึ่งไม่มีใครนับถือ

(ม ธ .13:54-58)

6 พระเยซูเสด็จจากที่นั่นไปยังถิ่นเดิมของพระองค์
มีเหล่าสาวกติดตามไปด้วย 2 เมื่อถึงวันสะบาโตทรงสั่งสอนในธรรมศาลา
หลายคนได้ฟังก็ประหลาดใจ ถามว่า “ คนนี้ได้สิ่งเหล่านี้มาจากไหน?
สติปัญญาที่เขาได้รับเป็นสติปัญญาอย่างไหนกัน? ถึงกับทำการอัศจรรย์ได้!
3 เขาเป็นช่างไม้มิใช่หรือ?
เขาเป็นลูกนางมารีย์เป็นพี่ชาย ของ ย า ก อ บ โย เ ช ฟ ¹⁴
ยูดาสกับซีโมนมิใช่หรือ? พวกน้องสาวของเขาก็อยู่กับเรามิใช่หรือ?”
เขาทั้งหลายจึงไม่พอใจพระองค์
4 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า
“ ผู้เผยพระวจนะขาดคนนับถือก็แต่เฉพาะในถิ่นเดิม ในหมู่ญาติ
และในบ้านของตนเอง” 5พระองค์ไม่สามารถทำการอัศจรรย์ใดๆ ที่นั่น
เว้นแต่ทรงวางมือบนคนป่วยบางคน และรักษาพวกเขาให้หาย
6 และพระองค์ทรงแปลกใจที่พวกเขาขาดความเชื่อ

¹⁴ 6:3 หรือ โยเซส

พระเยซูทรงส่งสาวกทั้งสิบสองออกไป

(ม ธ .10:1, 9-14; ล ก .9:1,3-5)

จากนั้น พระเยซูเสด็จไปทรงสั่งสอนตามหมู่บ้านโดยรอบ
7 ทรงเรียกสาวก 12 คนมา ส่งเขาออกไปเป็นคู่ๆ
แ ล ะ ป ร ะ ท านฤทธิ์อำนาจเหนือวิญญาณชั่ว¹⁵ให้แก่เขา
8 ทรงกำชับว่า “ ในการเดินทาง ไม่ต้องนำสิ่งใดติดตัวไปนอกจากไม้เท้า
ไม่ต้องเอาอาหาร ยาม หรือเงินติดตัวไป 9 ให้สวมรองเท้า
แต่ไม่ต้องเตรียมเสื้ออีกตัวหนึ่ง 10 เมื่อท่านเข้าไปยังบ้านใด
จงพักที่บ้านนั้นจนกว่าจะไปจากเมืองนั้น 11 หากที่ไหนไม่ต้อนรับหรือไม่รับฟัง
เมื่อจะไปจากที่นั้นก็จงสะบัดฝุ่นออกจากเท้า เพื่อเป็นพยานปรักปรำเขา
12 เหล่าสาวกจึงออกไปและเทศนาให้ประชาชนกลับใจเสียใหม่
13 พวกเขาขับผีออกหลายตน
และเจิมคนป่วยมากมายด้วยน้ำมันและรักษาพวกเขาให้หาย

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาถูกประหาร

(ม ธ .14:1-12; ล ก .9:7-9)

14 ครั้นกษัตริย์¹⁶เฮโรดทรราชเรื่องนี้
เพราะพระนามของพระเยซูเลื่องลือไปทั่ว
บางคนพูดว่า**¹⁷” ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นขึ้นจากตาย
จึงทำให้เขามีฤทธิ์อำนาจทำการอัศจรรย์ต่างๆ ได้”

¹⁵ 6:7 ภาษากรีกว่า โสโครก

¹⁶ 6:14 หรือ ผู้ครองแคว้น

¹⁷ ต้นฉบับเก่าแก่บางสำเนาว่า เขาพูดว่า

15 บ้างก็ว่า “ เขาคือเอลียาห์” และยังมีคนอื่นๆ ที่อ้างว่า
“ เขาคือผู้เผยพระวจนะเหมือนเหล่าผู้เผยพระวจนะในอดีต”
16 แต่เมื่อเฮโรดได้ยินก็กล่าวว่า “ นี่คือน้องที่เรากำลังให้ตัดศีรษะไป
เขาเป็นขึ้นจากตายแล้ว!”
17 เพราะเฮโรดเองสั่งให้จับยอห์นมาล่ามโซ่ขังไว้ในคุก
ด้วยสาเหตุจากนางเฮโรเดียส ภรรยาของฟิลิปน้องชายของตน
ซึ่งเฮโรดได้นางมาเป็นภรรยา 18 เนื่องจากยอห์นเคยพูดกับเฮโรดว่า
“ ท่านทำผิดบัญญัติที่เอาน้องสะใภ้มาเป็นภรรยา”
19 ดังนั้นนางเฮโรเดียสจึงอาฆาตยอห์นและอยากจะทำเขาเสีย แต่ก็ทำไม่ได้
20 เพราะเฮโรดยำเกรงยอห์นและคอยปกป้องท่าน
ด้วยรู้ว่าท่านเป็นผู้ชอบธรรมและบริสุทธิ์
เมื่อเฮโรดได้ฟังยอห์นพูดก็ขุ่นข้องสงสัย¹⁸ แต่ยังไม่อยากฟัง
21 ในที่สุดโอกาสก็มาถึง ในงานฉลองวันเกิด เฮโรดจัดงานเลี้ยงขุนนาง
นายทหารชั้นผู้ใหญ่ และบรรดาคนสำคัญๆ ในแคว้นกาลิลี
22 เมื่อบุตรของเฮโรเดียสได้มาเต้นรำ ก็เป็นที่ถูกใจเฮโรดกับแขกเหรื่อยิ่งนัก
กษัตริย์จึงกล่าวกับหญิงสาวนั้นว่า “ จงขอสิ่ง que เจ้าต้องการ
เราจะให้ตามที่เจ้าขอ” 23 และสัญญาโดยปฏิญาณว่า
“ ไม่ว่าเจ้าขออะไรเราจะให้ทั้งนั้น จนถึงครึ่งหนึ่งของอาณาจักร”
24 นางจึงออกไปถามมารดาว่า “ ลูกจะขออะไรดี?” มารดาบอกว่า
“ ขอศีรษะยอห์นผู้ให้บัพติศมาสิ”
25 นางรีบมาทูลกษัตริย์ทันทีว่า
“ ขอศีรษะยอห์นผู้ให้บัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันที่นี่เดี๋ยวนี้เถิด”
26 กษัตริย์เป็นทุกข์ยิ่งนัก แต่ขัดไม่ได้
เพราะได้ปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่หน้าแขกเหรื่อ

¹⁸ 6:20 ต้นฉบับเก่าแก่บางสำเนาว่า ก็ได้ทำหลายสิ่งหลายอย่าง

27 จึงบัญชาในทันทีทันใด ให้เพชรฆาตนำศีรษะยอห์นมา เขาก็ไปตัดศีรษะยอห์นในคุก 28 นำศีรษะใส่ถาดมาให้หญิงนั้น และนางเอาไปให้มารดา

29 เมื่อศิษย์ของยอห์นทราบข่าวจึงมารับศพท่านไปฝังในอุโมงค์

พระเยซูทรงเลี้ยง 5,000 คน

(ม ธ .14:13-21; ล ก .9:10-17; ย น .6:5-13)

30 ฝ่ายอัครทูตมาเฝ้าพระเยซู

ทูลรายงานถึงสิ่งทั้งปวงที่พวกเขาได้ทำและได้สั่งสอน

31 เนื่องจากขณะนั้นมีผู้คนไปๆ มาๆ กันแน่นขนัด

จนพวกเขาไม่มีโอกาสที่จะรับประทานอาหาร พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า

“ ท่านทั้งหลายจงตามเราไปหาที่สงบพักกันสักหน่อยเถิด”

32 ดังนั้นพระองค์กับเหล่าสาวกจึงลงเรือไปยังที่สงบเงียบ

33 แต่หลายคนเห็นพระองค์กับพวกก็จำได้ และพากันวิ่งจากเมืองต่างๆ

ไปถึงที่นั่นก่อน 34 เมื่อพระเยซูทรงขึ้นจากเรือ เห็นคนหมู่ใหญ่ก็ทรงสงสาร

เพราะพวกเขาเป็นเช่นแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง ทรงตั้งต้นสอนเขาหลายเรื่อง

35 ครั้นตกเย็น เหล่าสาวกจึงมาทูลว่า “ ที่นี่ห่างไกลนักและเย็นลงมากแล้ว

36 ขอทรงให้ประชาชนเหล่านี้จากไปเสียเถิด

เพื่อเขาจะได้ซื้อหาอาหารกินกันเองตามหมู่บ้านรอบๆ”

37 แต่พระองค์ตรัสตอบว่า “ พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด”

เหล่าสาวกทูลว่า “ นี่ต้องใช้เงินเท่ากับค่าจ้างคนงานคนหนึ่ง 8

เดือน¹⁹ทีเดียว!

เราต้องใช้เงินมากขนาดนั้นไปซื้อหาอาหารมาให้เขากินหรือ?”

38 พระองค์ตรัสถามว่า “ พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน? ไปดูซิ

¹⁹ 6:37 ภาษากรีกว่า 200 เดนาริอัน

เมื่อรู้แล้ว พวกเขาจึงกลับมาทูลว่า “ ขนมปัง 5 ก้อนกับปลา 2 ตัว”
39 แล้วพระเยซูตรัสสั่งสาวกไปบอกประชาชนให้นั่งกันเป็น
กลุ่มบนพื้นหญ้าเขียวขจี 40 พวกเขาก็นั่งเป็นกลุ่มๆ กลุ่มละ 100 คนบ้าง 50
คนบ้าง 41 พระเยซูทรงรับขนมปัง 5 ก้อนและปลา 2 ตัวนั้นมา
เงยพระพักตร์ขึ้นมองฟ้าสวรรค์ ขอบพระคุณพระเจ้าและหักขนมปัง
ส่งให้เหล่าสาวก พวกเขาแจกจ่ายให้ประชาชน พระองค์ยังทรงแบ่งปลา 2
ตัวให้คนทั้งปวงโดยทั่วกันด้วย 42 พวกเขาทุกคนได้กินอิ่มหนำ
43 เหล่าสาวกเก็บเศษขนมปัง และปลาที่เหลือได้ 12 ตะกร้าเต็ม
44 จำนวนผู้ชายที่รับประทานอาหารนั้นมี 5,000 คน

พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำ

(ม ธ .14:22-36; ย น .6:15-21)

45

แล้วพระเยซูทรงให้เหล่าสาวกลงเรือข้ามฟากล่วงหน้าพระองค์ไปเมือง
เบธไซดาทันทีขณะที่ทรงรอส่งฝูงชน

46 หลังจากแยกจากพวกเขาแล้วพระองค์เสด็จขึ้นภูเขาเพื่ออธิษฐาน

47 เมื่อค่ำลง เรือของเหล่าสาวกอยู่กลางทะเลสาบ

และพระองค์ประทับที่ริมฝั่งแต่ผู้เดียว

48 ทรงเห็นเหล่าสาวกตีกรรเชียงทวนลมที่ปะทะอยู่ราวช่วงยามที่สี่²⁰

พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำไปหาพวกเขา พระองค์กำลังจะเสด็จเลยพวกเขาไป

49 แต่เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ดำเนินมาบนทะเลสาบก็คิดว่าเป็นผี

พวกเขาร้องลั่น 50 เพราะทุกคนเห็นพระองค์และตกใจกลัว

ทันใดนั้น พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ กล้าหาญไว้! นี่เราเอง
อย่ากลัวเลย” 51 แล้วเสด็จขึ้นเรือของพวกเขา ลมก็สงบ

²⁰ 6:48 ตีสยามถึงหกโมงเช้า

พวกเขาอัศจรรย์ใจยิ่งนัก 52 เพราะพวกเขายังไม่เข้าใจเรื่องขนมปัง
จิตใจของเขาแข็งกระด้าง

53 เมื่อข้ามฟากมาแล้ว ก็จอดเรือขึ้นฝั่งที่เมืองเยนเนซาเรท

54 ทันทีที่พวกเขาขึ้นจากเรือ ประชาชนก็จำพระเยซูได้ 55 จึงวิ่งไปทั่วแคว้น
นำบรรดาคนเจ็บป่วยวางบนที่นอนหามมายังทุกที่ที่ได้ยินว่าพระองค์เสด็จไป

56 ไม่ว่าพระองค์เสด็จไปที่ไหน ในหมู่บ้าน ในเมือง หรือในชนบท

พวกเขาจะหามคนป่วยมาที่ยานชุมชน

ทูลขอให้คนป่วยนั้นได้แตะต้องแม้เพียงชายฉลองพระองค์ก็พอ

และทุกคนที่ได้แตะต้องพระองค์ก็หายป่วย

สิ่งที่เป็นมลทิน

(ม ธ .15:1-20)

7 ฝ่ายพวกฟาริสีและธรรมาจารย์จากกรุงเยรูซาเล็มมาห้อมล้อมพระเยซู

2 ครั้งเห็นสาวกของพระองค์รับประทานอาหารโดยมิได้ล้างมือ ซึ่งถือว่า

“ มีมลทิน”

3 (พวกฟาริสีและชาวยิวทั้งปวงถือตามประเพณีที่สืบทอดจากบรรพบุรุษว่า
จะไม่รับประทานอาหารจนกว่าจะได้ล้างมือตามระเบียบพิธีเสียก่อน

4 เมื่อกลับจากตลาด ต้องล้างมือก่อนจะรับประทานอาหาร

และยังมีธรรมเนียมอื่นๆ อีกหลายอย่าง เช่น ล้างถ้วย เหยือก และภาชนะต่างๆ

21)

²¹ 7:4 ต้นฉบับเก่าแก่บางสำเนาว่า ภาชนะต่างๆ

และที่เอนกายรับประทานอาหาร

5 ฉะนั้นพวกฟาริสีและธรรมาจารย์จึงทูลถามพระเยซูว่า
“ เหตุใดสาวกของท่านจึงไม่ทำตามธรรมเนียมของผู้อาวูโส
แต่กลับรับประทานอาหารด้วยมือที่ ‘ มีมลทิน?’ ”

6 พระองค์ตรัสตอบว่า

“ อีสยาห์พูดถูกแล้วเมื่อเผยพระวจนะเกี่ยวกับเจ้าคนหน้าซื่อใจคด
ดังมีคำเขียนไว้ว่า

“ ‘ ประชากรเหล่านี้ยกย่องเราแต่ปาก
ส่วนใจเขาไกลห่างจากเรา

7 เขาหมิ่นการเราโดยเปล่าประโยชน์

คำสอนของเขาเป็นแต่กฎเกณฑ์ที่มนุษย์สอนกันมา’ ”²²

8 พวกท่านละเลยพระบัญชาของพระเจ้า
และไปยึดถือธรรมเนียมของมนุษย์”

9 และพระองค์ตรัสว่า

“ พวกท่านมีวิธีเลื่องพระบัญชาของพระเจ้าไปทำตาม²³ธรรมเนียมของตนได้ดี
จริงนะ! 10 เพราะโมเสสกล่าวว่า ‘ จงให้เกียรติบิดามารดาของเจ้า’ ”²⁴

และ ‘ ผู้ใดแช่งต่อบิดามารดาจะต้องมีโทษถึงตาย’ ”²⁵

11 แต่พวกท่านบอกว่าหากใครพูดกับบิดามารดาว่า ‘ สิ่งใดๆ
จากข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่านก็คือ โกระบาน’
(คือของที่ได้ถวายแต่พระเจ้าแล้ว)

²² 7:7 อ ส ย .29:13

²³ 7:9 บางสำเนาว่า ตั้ง

²⁴ 7:10 อ พ ย .20:12; ฉ ธ บ .5:16

²⁵ อ พ ย .21:17; ล น ต .20:9

12แล้วท่านเลยไม่ให้เขาทำสิ่งใดให้บิดามารดาอีกต่อไป

13เหตุนี้ท่านจึงทำให้พระวณะของพระเจ้าเป็นโมฆะไปโดยการยึดธรรมเนียมที่สืบทอดกันมา และพวกท่านยังทำอีกหลายอย่างท่านเองนี้

14 แล้วพระเยซูทรงเรียกฝูงชนเข้ามาหาพระองค์อีกครั้งหนึ่งและตรัสว่า “ทุกคนจงฟัง และเข้าใจข้อนี้”

15ไม่มีสิ่งใดจากภายนอกที่เข้าไปในมนุษย์แล้วทำให้เขา ‘เป็นมลทิน’ แต่สิ่งที่ออกจากตัวเขาต่างหากที่ทำให้เขา ‘เป็นมลทิน’ 16ใครมีหูจงฟังเถิด”²⁶

17 เมื่อละจากฝูงชนเข้ามาในเรือนแล้ว

เหล่าสาวกมาทูลถามพระองค์เกี่ยวกับคำอุปมานี้ 18พระองค์ตรัสว่า

“พวกท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือ? ท่านไม่เห็นหรือว่า

ไม่มีสิ่งใดจากภายนอกที่เข้าไปในตัวคนทำให้คนเป็นมลทินได้?

19เพราะมันไม่ได้เข้าไปในใจ แต่ลงไปในห้องแล้วออกจากร่างกาย”

(ที่พระเยซูตรัสเช่นนี้ เป็นการประกาศว่าอาหารทั้งปวงปราศจากมลทิน)

20 พระองค์ตรัสต่อไปว่า “สิ่งที่ออกมาจากมนุษย์ต่างหากที่ทำให้เขา

‘เป็นมลทิน’ 21เพราะที่ออกมาจากภายในจากใจคนเรา คือ ความคิดชั่ว

การคิดศีลธรรมทางเพศ การลักขโมย การเข่นฆ่า การล่วงประเวณี

22ความโลภ การมุงร้าย การฉ้อฉล ราคะตัณหา ความอิจฉา การนินทาว่าร้าย

ความหยิ่งจองหอง ค ว า ม โ ฉ ด เ ข ล า

23สารพัดความชั่วนี้มาจากภายในและทำให้มนุษย์ ‘เป็นมลทิน’ “

ความเชื่อของหญิงชาวซีเรียฟีนิเซีย

(ม ธ .15:21-28)

²⁶ 7:16 ต้นฉบับเก่าแก่บางสำเนาไม่มีข้อนี้

- 24 จากที่นั่น พระเยซูเสด็จเข้าสู่เขตเมืองไทรอะ²⁷
ทรงเข้าไปในเรือนแห่งหนึ่ง และไม่ประสงค์ให้ใครรู้ แต่ก็ปิดไว้ไม่อยู่
- 25 ทันทีที่ทราบข่าวเกี่ยวกับพระองค์ หญิงคนหนึ่งซึ่งลูกสาวเล็กๆ
ของนางมีวิญญาณชั่ว²⁸สิง ก็มาหมอบกราบแทบพระบาท
- 26 หญิงผู้นี้เป็นชาวกรีก เกิดในซีเรียฟินิเซีย
นางมาทูลอ่อนวอนพระเยซูให้ทรงช่วยขับผีออกจากลูกสาวของนาง
- 27 พระองค์ตรัสบอกนางว่า “ ให้อุ้มๆ กินอื่่มก่อน
เป็นการไม่ถูกต้องที่จะเอาอาหารของลูกโยนให้สุนัข”
- 28 หญิงนั้นทูลว่า “ จริงเจ้าข้า
แต่สุนัขได้โตะยังได้กินเศษที่เหลือจากลูก”
- 29 แล้วพระองค์จึงตรัสบอกนางว่า “ เพราะท่านตอบมาอย่างนี้ ไปเถิด
ผีนั้นออกมาจากลูกสาวของท่านแล้ว”
- 30 หญิงนั้นก็กลับไปบ้าน พบว่าลูกสาวนอนอยู่บนเตียง
และผีนั้นได้ออกไปแล้ว

ทรงรักษาคนหูหนวกและเป็นใบ้

(ม ธ .15:29-31)

- 31 แล้วพระเยซูเสด็จจากเขตเมืองไทรอะ
ผ่านเมืองไซดอนไปตามชายฝั่งทะเลสาบกาลิลีเข้าสู่แคว้นเดคาโปลิส²⁹
- 32 ที่นั่น มีคนพาศาษฎ์หนึ่งซึ่งหูหนวกพูดเกือบไม่ได้เลย
มาทูลอ่อนวอนให้ทรงวางมือบนชายผู้นั้น

²⁷ 7:24 ต้นฉบับเก่าแก่หลายสำเนาว่า เมืองไทรอะและเมืองไซดอน

²⁸ 7:25 ภาษากรีกว่า โสโครก

²⁹ 7:31 คือ ทศบุรี

33 พระเยซูทรงพาเขาเสด็จออกไปจากฝูงชน
เอนิ้วพระหัตถ์สอดเข้าไปในหูของชายผู้นั้น แล้วทรงบ้วนน้ำลายเอาไป
แตะที่ลิ้นเขา 34 พระองค์ทรงเงยพระพักตร์มองฟ้าสวรรค์ และถอนพระทัยยาว
ตรัสกับเขาว่า “ เอ ฟ ฟ า ธ า !” (ซึ่งแปลว่า “ จงเปิดออก!”)
35 และแล้วหูของชายคนนั้นก็หายหนวก ลิ้นของเขาก็หายขัด
เขาเริ่มพูดได้ชัดเจน

36 พระเยซูทรงกำชับพวกเขามิให้เล่าเรื่องนี้แก่ใคร แต่ยิ่งพระองค์ห้าม
พวกเขาก็ยิ่งเล่าลือเรื่องนี้อย่างทั่ว 37 ประชาชนอัศจรรย์ใจยิ่งนัก พูดว่า
“ พระองค์ทรงทำแต่สิ่งดีๆ ทั้งนั้น
พระองค์ถึงกับทำให้คนหูหนวกได้ยินและคนใบ้พูดได้”

พระเยซูทรงเลี้ยง 4,000 คน

(ม ธ .15:32-39)

8 ครั้งนั้นมีฝูงชนกลุ่มใหญ่อีกกลุ่มหนึ่งมาชุมนุมกัน
เนื่องจากพวกเขาไม่มีอาหารรับประทาน พระเยซูทรงเรียกเหล่าสาวกมา
และตรัสว่า “ เราส่งสารคนเหล่านี้ เพราะเขามาอยู่กับเรา 3 วันแล้ว
และไม่มีอะไรกิน 3 ถ้าให้เขากลับไปทั้งที่ยังหิวอยู่ กลัวว่าจะหมดแรงกลางทาง
เพราะบางคนก็มาไกล”

4 เหล่าสาวกทูลว่า “ แต่ในที่ห่างไกลอย่างนี้
จะหาขนมปังที่ไหนมาพอเลี้ยงพวกเขา?”

5 พระเยซูตรัสถามว่า “ พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน?”
เขาทูลว่า “ 7 ก้อน”

6 พระองค์ทรงบอกฝูงชนให้นั่งลงที่พื้น เมื่อทรงรับขนมปัง 7
ก้อนและขอบพระคุณพระเจ้าแล้ว
พระองค์ก็ทรงหักขนมปังส่งให้เหล่าสาวกแจกแก่ประชาชน

7 พวกเขามีกปลาเล็กๆ 2-3 ตัวด้วย

พระองค์ก็ทรงขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับปลาเหล่านี้และให้เหล่าสาวกนำไปแจกเช่นกัน 8 ประชาชนได้รับประทานจนอิ่มหน้า

หลังจากนั้นเหล่าสาวกเก็บเศษที่เหลือได้ 7 ตะกร้าเต็ม 9 มีผู้ชายราว 4,000 คนที่นั่น และเมื่อทรงให้พวกเขากลับไปแล้ว

10 พระองค์ก็เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกไปยังเขตเมืองดาลมานูธา

ขอหมายสำคัญ

(ม ธ .16:1-4)

11 พวกฟาริสีมาหาพระเยซูและเริ่มซักถามพระองค์

พวกเขาขอให้ทรงแสดงหมายสำคัญจากสวรรค์เพื่อทดสอบพระองค์

12 พระองค์ทรงถอนพระทัยยาวและตรัสว่า

“ ทำไมคนในยุคนี้ถามหาหมายสำคัญอันอัศจรรย์?

เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คนในยุคนี้จะไม่ได้รับหมายสำคัญใดเลย”

13 แล้วทรงละจากพวกเขาเสด็จลงเรือข้ามฟากไป

เชื้อของพวกฟาริสีและเฮโรด

(ม ธ .16:5-12)

14 เหล่าสาวกลืมเอาขนมปังมาด้วย และในเรือก็มีขนมปังอยู่เพียงก้อนเดียว

15 พระเยซูได้ตรัสเตือนพวกเขาว่า “ จงระวังเชื้อของพวกฟาริสีและเฮโรด”

16 พวกเขาจึงหารื้อกันและพูดว่า “ ที่พระองค์ตรัสเช่นนั้น

เพราะเราไม่มีขนมปัง”

17 พระเยซูทรงทราบ จึงตรัสว่า

“ ทำไมพวกท่านจึงพูดกันเรื่องไม่มีขนมปัง?

พวกท่านยังไม่เห็นไม่เข้าใจหรือ? ใจท่านแข็งกระด้างใช่ไหม?

18 หรือท่านมีตาแต่ไม่เห็น มีหูแต่ไม่ได้ยินหรือ? และท่านจำไม่ได้หรือ?

19เมื่อเราหักขนมปัง 5 ก้อนให้คน 5,000 คน

พวกท่านเก็บที่เหลือได้กี่ตะกร้า?”

พวกเขาทูลว่า “ 12“

20 พระองค์ทรงถามว่า “ และเมื่อเราหักขนมปัง 7 ก้อนให้คน 4,000 คน

พวกท่านเก็บได้กี่ตะกร้า?”

พวกเขาทูลว่า “ 7”

21 พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ พวกท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือ?”

ทรงรักษาคนตาบอดที่เบธไซดา

22 ครั้นมาถึงเมืองเบธไซดา

มีผู้พาคนตาบอดมาทูลอ้อนวอนให้พระเยซูทรงแตะต้อง

23 พระองค์ทรงจูงมือคนตาบอดออกไปนอกหมู่บ้าน

ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ตาของคนนั้น และวางพระหัตถ์เหนือเขาและตรัสถามว่า

“ ท่านเห็นอะไรบ้างไหม?”

24 เขาเงยหน้าขึ้นมองและทูลว่า

“ ข้าพเจ้าเห็นคนเหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา”

25 พระเยซูทรงวางพระหัตถ์ที่ตาของเขาอีกครั้งหนึ่ง

และแล้วตาของเขาก็เปิด สายตากลับเป็นปกติ เห็นทุกอย่างชัดเจน

26 พระเยซูจึงให้เขากลับบ้าน ทรงกำชับเขาว่า “ อย่าเข้าไปในหมู่บ้าน³⁰”

เปโตรยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์

(ม ธ .16:13-16; ล ก .9:18-20)

27 พระเยซูกับเหล่าสาวกไปยังหมู่บ้านต่างๆ แแถบซีซารียาฟิลิปปี

ระหว่างทางทรงถามสาวกว่า “ ผู้คนเขาพูดกันว่าเราเป็นใคร?”

³⁰ 8:26 บางต้นฉบับว่า อย่าไปเล่าให้ใครๆ ที่หมู่บ้านฟัง

28 สาวกทูลว่า “ บ้างก็ว่าเป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา บ้างว่าเป็นเอลียาห์ และบางคนก็ว่า เป็นผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง”

29 พระองค์ทรงถามว่า “ แล้วพวกท่านเล่า? พวกท่านว่าเราเป็นใคร?”
เปโตรทูลว่า “ พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์³¹”

30 พระเยซูทรงเตือนพวกเขาไม่ให้บอกใคร

พระเยซูทรงทำนายถึงการสิ้นพระชนม์

(ม ธ .16:21-28; ล ก .9:22-27)

31 นับแต่นั้นมา พระองค์ทรงเริ่มสั่งสอนเหล่าสาวกว่า บุตรมนุษย์ต้องทนทุกข์หลายประการ บรรดาผู้อาวูโส พวกหัวหน้าปุโรหิตกับเหล่าธรรมาจารย์ไม่ยอมรับพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกประหารและในวันที่สาม จะทรงเป็นขึ้นมาจาก

32 พระองค์ตรัสเรื่องนี้อย่างชัดเจน

ฝ่ายเปโตรดึงพระองค์เลี้ยงไปอีกทางและทูลติติงพระองค์

33 แต่เมื่อพระเยซูทรงหันมามองดูเหล่าสาวก พระองค์ทรงตำหนิเปโตรว่า “ ถอยไป ไ้ซาตาน! เจ้าไม่ได้มีความคิดอย่างพระเจ้า แต่คิดอย่างมนุษย์”

34 แล้วพระองค์ทรงเรียกฝูงชนกับเหล่าสาวกเข้ามา ตรัสว่า

“ หากผู้ใดใคร่จะตามเรามา เขาต้องปฏิเสธตัวเอง

รับกางเขนของตนแบกและตามเรามา 35 เพราะผู้ใดต้องการเอาชีวิต³²รอด

ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดพลีชีวิตเพื่อเราและข่าวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด

36 จะมีประโยชน์อะไรที่คนคนหนึ่งจะได้โลกนี้ทั้งโลก

แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน?

37 หรือใครจะเอาอะไรมาแลกกับจิตวิญญาณของตนได้?

³¹ 8:29 หรือ พระเมสสิยาห์

³² 8:35 ภาษากรีกหมายถึง ชีวิต หรือ จิตวิญญาณ เช่นเดียวกับข้อ 36

38 ถ้าผู้ใดอับอายในตัวเราและถ้อยคำของเราในชั่วอายุที่บาปหนา
และเอาใจออกห่างจากพระเจ้านี้
บุตรมนุษย์ก็จะอับอายในตัวเขาเมื่อพระองค์เสด็จมาด้วยพระสิริแห่งพระบิดา
พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์

9 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
บางคนซึ่งยืนอยู่ที่นี่จะยังไม่ทันลิ้มรสความตาย
ก็ได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาพร้อมด้วยฤทธิ์อำนาจแล้ว”

ท ร ง จ ำ แ ล ง พ ร ะ ก า ย

(ม ธ .17:1-13; ล ก .9:28-36)

2 หกวันต่อมา พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบและยอห์น
ขึ้นไปบนภูเขาสูงแต่ลำพัง ณ ที่นั้น พระวรกายก็เปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา
3 ฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยิบ

จะหาใครในโลกฟอกให้ขาวปานนั้นไม่มีเลย

4 และโมเสสกับเอลียาห์ก็ปรากฏกายต่อหน้าพวกเขา มาสนทนากับพระเยซู

5 เปโตรทูลพระเยซูว่า “ พระอาจารย์ ดิฉันคิดว่าพวกเราควรที่จะ
ให้เราตั้งเพิงขึ้น 3 หลัง หลังหนึ่งถวายพระองค์ หลังหนึ่งสำหรับโมเสส
และอีกหลังหนึ่งสำหรับ เอลียาห์” 6 (เขาไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี
เพราะพวกเขาตกใจกลัวมาก)

7 และแล้วเมฆก็ปรากฏขึ้นปกคลุมพวกเขา และมีพระสุรเสียงดังจากเมฆว่า
“ นี่คือนบุตรที่รักของเรา จงเชื่อฟังท่านเถิด!”

8 ทันใดนั้น พวกเขามองไปรอบๆ ก็ไม่เห็นใครอื่นนอกจากพระเยซู

9 ขณะลงจากภูเขา

พระเยซูทรงกำชับพวกเขาไม่ให้เล่าเหตุการณ์ที่เห็นให้ใครฟังจนกว่าบุตรมนุษย์
จะเป็นขึ้นจากตายแล้ว 10 ทั้งสามเก็บเรื่องนี้ไว้กับตัว
หารื้อกันถึงความหมายของคำว่า “ เป็นขึ้นจากตาย”

11 และพวกเขาทูลถามพระองค์ว่า

“ทำไมพวกธรรมาจารย์จึงว่าเอลียาห์จะต้องมาก่อน?”

12 พระเยซูทรงตอบว่า “ถูกแล้ว เอลียาห์มาก่อนจริงๆ

และทำให้ทุกอย่างคืนสู่สภาพเดิมแล้ว

เหตุใดจึงมีเขียนไว้ว่าบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์และถูกปฏิเสธ?

13 แต่เราบอกพวกท่านว่า เอลียาห์มาแล้ว

และพวกเขาทำกับท่านทุกอย่างตามใจชอบเหมือนดังที่มีเขียนไว้เกี่ยวกับท่าน ”

ทรงรักษาเด็กชายที่ถูกวิญญาณชั่วสิง

(ม ธ .17:14-19; 22, 23; ล ก .9:37-45)

14 ครั้นพวกเขามาหาสาวกอื่นๆ

ก็เห็นฝูงชนกลุ่มใหญ่ห้อมล้อมคนเหล่านั้นอยู่

และกลุ่มธรรมาจารย์กำลังถกเถียงกับเหล่าสาวก

15 ทันทีที่ประชาชนทั้งปวงเห็นพระเยซูก็อัศจรรย์ใจนัก

วิ่งเข้ามาทักทายพระองค์

16 พระองค์ตรัสถามว่า “กำลังถกเถียงกันเรื่องอะไรหรือ?”

17 คนหนึ่งในฝูงชนทูลว่า “ พระอาจารย์

ข้าพระองค์พาลูกชายมาเฝ้าพระองค์ เขาถูกผีสิงทำให้เป็นใบ้ 18 เวลาผีเข้าสิง

มันก็ทำให้ล้มลงที่พื้น น้ำลายฟูมปาก กัดฟันแน่น ตัวแข็ง

ข้าพระองค์ขอให้สาวกของพระองค์ขับผีนี้ออก แต่พวกเขาทำไม่ได้”

19 พระเยซูตรัสว่า “ คนในยุคที่ขาดความเชื่อ

เราจะอยู่กับพวกท่านนานเท่าใด? เราจะทนพวกท่านนานเท่าใด?

จงพาเด็กนั้นมาหาเรา”

20 พวกเขาจึงพามา เมื่อผีที่สิงอยู่เห็นพระเยซู ก็ทำให้เด็กชัก

ล้มลงกลับไปมาที่พื้น น้ำลายฟูมปาก

- 21 พระเยซูตรัสถามพ่อของเด็กว่า “ เขาเป็นอย่างไรมานานเท่าใด?”
เขาทูลว่า “ ตั้งแต่เด็ก 22มันทำให้เขาตกไฟตกน้ำบ่อยๆ เพื่อฆ่าเขา
แต่ถ้าพระองค์ทรงช่วยได้ ขอโปรดสงสารเราและช่วยเราด้วยเถิด”
- 23 พระเยซูตรัสว่า “ ‘ ถ้าช่วยได้’ นะหรือ?
ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับคนที่เชื่อ”
- 24 พ่อของเด็กร้องทูลทันทีทันใดว่า “ ข้าพระองค์เชื่อ
ที่ยังขาดความเชื่ออยู่นั้น ขอทรงช่วยให้เชื่อด้วยเถิด!”
- 25 พระเยซูทรงเห็นฝูงชนกรูกันเข้ามา จึงตรัสสำคัญบัญญัติ³³ว่า
“ เจ้าผีใบ้หูหนวก เราสั่งให้เจ้าออกมาจากเขา และอยากกลับเข้าไปสิงเขาอีก”
- 26 ผีนั้นก็หวีดร้อง ทำให้เด็กชักดิ้นใหญ่แล้วออกมา
เด็กนั้นแน่นิ่งเหมือนคนตายเสียจนหลายคนพูดว่า “ เขาตายแล้ว”
- 27 แต่พระเยซูทรงจับมือเขาพุงเขาก็ลุกขึ้นยืน
- 28 หลังจากพระเยซูทรงเข้าไปในเรือน
เหล่าสาวกมาเฝ้าพระองค์เป็นส่วนตัวและทูลถามว่า
“ เหตุใดพวกข้าพระองค์จึงไม่สามารถขับผีนั้น?”
- 29 พระองค์ตรัสว่า “ ผีแบบนี้จะขับออกได้ก็โดยการอธิษฐานเท่านั้น³⁴”
- 30 พระเยซูกับสาวกจากที่นั่นผ่านไปทางแคว้นกาลิลี
พระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้ใครรู้ว่าทรงอยู่ที่ไหน 31 เพราะทรงสั่งสอนสาวกอยู่
พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ บุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือมนุษย์
พวกเขาจะฆ่าพระองค์และหลังจากนั้น 3 วันพระองค์จะเป็นขึ้นจากตาย”
32 แต่เหล่าสาวกไม่เข้าใจว่าทรงหมายความว่าอะไร
และไม่กล้าทูลถามพระองค์

³³ 9:25 ภาษากรีกว่า โสโครก

³⁴ 9:29 ต้นฉบับบางสำเนาว่า อธิษฐานและอดอาหารเท่านั้น

ผู้ใดเป็นใหญ่ที่สุด

(ม ธ .18:1-5; ล ก .9:46-48)

33 ครั้นพวกเขามาถึงเมืองคาเปอร์นาอุม ขณะพระองค์อยู่ในเรือ
ทรงถามพวกเขาว่า “ ระหว่างทางพวกท่านถกเถียงกันด้วยเรื่องใด?”

34 แต่พวกเขานิ่งอยู่ เพราะระหว่างทางพวกเขาเถียงกันเรื่องใครเป็นใหญ่ที่สุด

35 พระเยซูประทับนั่ง ทรงเรียกสาวกทั้งสิบสอง มาและตรัสว่า

“ หากผู้ใดอยากเป็นที่หนึ่ง

เขาต้องเป็นคนสุดท้ายและเป็นคนรับใช้ของคนทั้งปวง”

36 พระองค์ทรงให้เด็กเล็กๆ คนหนึ่งมายืนท่ามกลางพวกเขา

ทรงอุ้มเด็กนั้นไว้ ตรัสกับพวกเขาว่า

37” ผู้ใดต้อนรับเด็กน้อยเช่นนี้ในนามของเราก็ต้อนรับเรา

และผู้ que ต้อนรับเราก็มิได้ต้อนรับเราเท่านั้น แต่ต้อนรับพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา”

ผู้ที่มีได้ต่อสู้เราก็อยู่ฝ่ายเรา

(ล ก .9:49-50)

38 ยอห์นทูลว่า “ พระอาจารย์

พวกข้าพระองค์เห็นชายคนหนึ่งขับผีออกในพระนามของพระองค์ จึงห้ามเขา
เพราะเขาไม่ได้อยู่ในกลุ่มเรา”

39 พระเยซูตรัสว่า “ อย่าห้ามเขาเลย

ไม่มีใครหรอกที่ทำการอัศจรรย์ในนามของเรา

แล้วครู่ต่อมาก็พูดไม่ดีเกี่ยวกับเรา 40 ผู้ใดมิได้ต่อต้านเราก็อยู่ฝ่ายเรา

41 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดเอาน้ำเย็นถ้วยหนึ่งให้ท่านในนามของเรา
เนื่องจากท่านเป็นคนของพระคริสต์ ผู้นั้นจะไม่ขาดบำเหน็จอย่างแน่นอน

ต้นเหตุให้ทำบาป

42 และหากผู้ใดเป็นเหตุให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง
ซึ่งเชื่อในเราทำบาป ให้เอาหินโม้มูกคอ โยนผู้นั้นลงทะเลเสียยังจะดีกว่า
43หากมือของท่านเป็นเหตุให้ทำบาป จงตัดทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตทั้งๆ มือด้วน
ยังดีกว่ามี 2 มือครบ แต่ต้องตกนรกที่ซึ่งมีไฟไม่รู้ดับ³⁵
45และหากเท้าของท่านเป็นเหตุให้ทำบาป จงตัดทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตทั้งๆ
ขาพิการยังดีกว่ามี 2 เท้าครบ แต่ต้องถูกโยนลงนรก³⁶
47และหากตาของท่านเป็นเหตุให้ทำบาป จงควักทิ้งเสีย
ซึ่งจะเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าโดยมีตาข้างเดียว ยังดีกว่ามี 2
ตาแต่ต้องถูกโยนลงนรก 48ที่ซึ่ง
“ ‘ ห น อ น ไม่รู้ตาย
และไฟไม่รู้ดับ’ ³⁷

49ทุกคนจะถูกเกล้าเกลื่อชำระด้วยไฟ
50 เกลื่อเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าหมดความเค็มแล้วจะทำให้กลับเค็มอีกได้อย่างไร?
ท่านจงมีเกลื่ออยู่ในตัว และอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข”

การหย่าร้าง

(ม ธ .19:1-9)

³⁵ 9:43 บ ำ ง ตันฉ บับมีข้อ 44 “ ‘ ซึ่งหนอ น ไ ม่รู้ต ำ ย
ไ ฟ ไ ม่รู้ดับ’

³⁶ 9:46 บ ำ ง ตันฉ บับมีข้อ 46 “ ‘ ซึ่งหนอ น ไ ม่รู้ต ำ ย
ไ ฟ ไ ม่รู้ดับ’

³⁷ 9:48 อ ส ย .66:24

10 จากที่นั่น พระเยซูเสด็จไปยังแคว้นยูเดียและอีกฟากของแม่น้ำจอร์แดน

ฝูงชนมากมายหลายกลุ่มติดตามพระองค์มาอีก

และพระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขาเหมือนเช่นเคย

2 ฟาริสีบางคนมาทดสอบพระองค์ โดยทูลถามว่า

“ ผิดบัญญัติหรือไม่ที่ผู้ชายจะขอหย่าภรรยา?”

3 พระองค์ตรัสว่า “ โมเสสได้สั่งไว้ว่าอย่างไร?”

4 พวกเขาทูลว่า

“ โมเสส อนุญาตให้เขียนหนังสือหย่าและส่งภรรยาไปเสีย”

5 พระเยซูตรัสว่า “ เพราะพวกท่านใจแข็งกระด้าง

โมเสสจึงเขียนบทบัญญัติข้อนี้ให้ 6 แต่เริ่มแรกในการทรงสร้างนั้น พระเจ้า

‘ ทรงสร้างชายและหญิง’ ³⁸

7” เพราะเหตุนี้ชายจึงละจากบิดามารดาของตนไปรักใคร่ผูกพันกับภรรยา³⁹

8 และทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน” ⁴⁰ ดังนั้นเขาจึงมิได้เป็นสองอีกต่อไป

แต่เป็นหนึ่งเดียว 9 ฉะนั้นที่พระเจ้าทรงผูกพันเข้าด้วยกันแล้ว

อย่าให้มนุษย์แยกจากกันเลย”

10 เมื่อกลับเข้าไปในบ้านอีก เหล่าสาวกทูลถามพระเยซูถึงเรื่องนี้

11 พระองค์ทรงตอบว่า “ ผู้ใดหย่าภรรยาไปแต่งงานกับหญิงอื่น

ก็ล่วงประเวณีต่อนาง 12 และหากนางหย่าจากสามีแล้วไปแต่งงานกับชายอื่น

นางก็ล่วงประเวณี

พระเยซูกับเด็กเล็กๆ

³⁸ 10:6 ป ฐ ก .1:27

³⁹ 10:7 ต้นฉบับเก่าแก่บาง ก ง ส ำ เ น ำ ไ ม มี ค ำ ว่า

ไ ป ร ัก ไ ค ร ่ ผูก พ ัน กั บ ภ ร ร ย า

⁴⁰ 10:8 ป ฐ ก .2:24

(ม ธ .19:13-15; ล ก .18:15-17)

13 ประชาชนพาเด็กเล็กๆ มาเฝ้าพระเยซูให้ทรงแตะต้อง
แต่เหล่าสาวกตำหนิพวกเขา 14เมื่อพระเยซูทรงเห็นก็ไม่พอพระทัย
ตรัสกับพวกเขาว่า “ จงให้เด็กเล็กๆ มาหาเรา อย่าขัดขวางเขาเลย
เพราะอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนที่เป็นเช่นเด็กๆ เหล่านี้
15เราบอกความจริงแก่ท่านว่า

“ ผู้ใดไม่รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ
ผู้นั้นจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรของพระเจ้าเลย”

16แล้วพระองค์ทรงอุ้มเด็กๆ วางมือบนพวกเขาและอวยพรให้

เศเรฐฐีหนุ่ม

(ม ธ .19:16-30; ล ก .18:18-30)

17 ขณะพระเยซูเสด็จออกไป

ชายคนหนึ่งวิ่งมาคุกเข่าต่อหน้าพระองค์ทูลถามว่า “ ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ
ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรบ้างจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์?”

18 พระเยซูทรงตอบว่า “ ทำไมท่านจึงว่าเราประเสริฐ ?

นอกจากพระเจ้าแล้ว ไม่มีใครอื่นที่ประเสริฐ 19ท่านก็รับทัญญูดีที่ว่า

‘ อย่าฆ่าคน อย่าล่วงประเวณี อย่าลักขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าฉ้อโกง
จงให้เกียรติบิดามารดาของตน’ ⁴¹”

20 เขาทูลว่า “ ท่านอาจารย์ ทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าถือปฏิบัติมาตั้งแต่เด็ก”

21 พระเยซูทรงมองดูเขา ทรงรักเขาและตรัสว่า “ ท่านยังขาดอยู่อย่างหนึ่ง
จงไปขายทุกสิ่งที่มีแจกอภัยให้คนยากจน แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์
จากนั้นจงตามเรามา”

22 เขาได้ยินเช่นนั้นก็น้ำสลด ออกไปด้วยความทุกข์ เพราะเขาร่ำรวยมาก

⁴¹ 10:19 อ พ ย .20:12-16; ฉ ธ บ .5:16-20

23 พระเยซูทรงมองไปรอบๆ แล้วตรัสกับเหล่าสาวกว่า

“ ยากนักที่คนรวยจะเข้าอาณาจักรของพระเจ้า!”

24 เหล่าสาวกแปลกใจในพระดำรัส แต่พระเยซูตรัสอีกว่า “ ลูกเอ๋ย ยากยิ่งนัก⁴² ที่จะเข้าอาณาจักรของพระเจ้า!

25 ให้อุลูลอดรูเข้มแข็งกว่าที่คนรวยจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า”

26 เหล่าสาวกก็ยังประหลาดใจ พุดกันว่า “ ถ้าเช่นนั้นใครจะรอดได้?”

27 พระเยซูทรงมองดูพวกเขาและตรัสว่า “ สำหรับมนุษย์ก็เป็นไปไม่ได้ แต่สำหรับพระเจ้า ทุกสิ่งเป็นไปได้”

28 เปโตรทูลว่า “ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทุกสิ่งมาติดตามพระองค์!”

29 พระเยซูตรัสตอบว่า “ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า

ผู้ใดละบ้านหรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือลูกๆ

หรือไร่นาเพื่อเราและข่าวประเสริฐ 30 จะได้รับผลตอบแทน 100 เท่าในยุคนี

(ไม่ว่าบ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา ลูก ไร่นา รวมทั้งการชมเชย)

และในยุคนั้นจะได้ชีวิตนิรันดร์

31 แต่หลายคนที่เป็นคนต้นจะกลับไปเป็นคนสุดท้าย

และคนสุดท้ายจะกลับไปเป็นคนต้น ”

ทรงพยากรณ์อีกว่าจะต้องสิ้นพระชนม์

(ม ธ .20:17-19; ล ก .18:31-33)

32 พวกเขา กำลังเดินทางขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม โดยมีพระเยซูทรงนำหน้า

และเหล่าสาวกประหลาดใจ ส่วนคนที่ตามมารู้สึกกลัว

อีกครั้งหนึ่งที่พระเยซูทรงพาสาวกทั้งสิบสองเสด็จออกมา

และทรงบอกถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดแก่พระองค์ว่า

⁴² 10:24 บ ำ ง ตัน ฉ บับ เ พิ้ม

ส ำ ห รับผู้ทีว ำ ง ใ จ ใ น ท ร ั พ ย ์ ส ม บั ตี

33” พวกเรากำลังขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศมอบให้พวกหัวหน้าปุโรหิตกับธรรมจารย์
พวกเขาจะตัดสินประหารพระองค์ และจะมอบพระองค์ให้คนต่างชาติ
34ผู้จะเยาะเย้ยพระองค์และถ่มน้ำลายรดพระองค์
โบยตีพระองค์และฆ่าพระองค์เสีย แล้วหลังจากนั้น 3 วัน
พระองค์จะเป็นขึ้นจากตาย”

คำทูลขอของยากอบกับยอห์น

(ม ธ .20:20-28)

35 แล้วยากอบกับยอห์นบุตรชายเศเบดีมาทูลพระเยซูว่า “ พระอาจารย์
ข้าพระองค์ทั้งสองปรารถนาให้พระองค์ทำตามคำขอของข้าพระองค์”

36 พระองค์ตรัสว่า “ ท่านอยากให้เราทำอะไรให้?”

37 เขาทูลว่า “ เมื่อพระองค์ทรงพระสิริ
ขอให้ข้าพระองค์คนหนึ่งนั่งเบื้องขวาและอีกคนหนึ่งนั่งเบื้องซ้ายของพระองค์
”

38 พระเยซูตรัสว่า “ ท่านไม่รู้ว่ากำลังขออะไร ถ้วยที่เราดื่ม
ท่านดื่มได้หรือ? บัพติศมาที่เรารับ ท่านรับได้หรือ?”

39 เขาทูลว่า “ ได้พระเจ้าข้า”

พระเยซูตรัสว่า “ ท่านจะได้ดื่มจากถ้วยที่เราดื่ม
และรับบัพติศมาที่เรารับ

40แต่มิใช่เราที่จะจัดให้ใครนั่งซ้ายมือหรือขวามือของเรา
แต่ที่นั่นเป็นของผู้ที่ทรงเตรียมไว้แล้ว”

41 เมื่อสาวกอีก10 คนได้ยินเรื่องนี้ ก็ไม่พอใจยากอบกับยอห์น

42พระเยซูทรงเรียกเหล่าสาวกมาพร้อมหน้ากันและตรัสว่า

“ ท่านทั้งหลายรู้หรือไม่ว่า

บุคคลที่ถือกันว่าเป็นผู้ปกครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา

และข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ก็ใช้อำนาจเหนือพวกเขา

43 แต่สำหรับพวกท่านไม่เป็นเช่นนั้น

ตรงกันข้ามใครอยากเป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นต้องรับใช้พวกท่าน

44 และผู้ใดใคร่จะเป็นเอกต้องยอมเป็นทาสของคนทั้งปวง

45 เพราะแม้แต่บุตรมนุษย์ก็ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ

แต่มาเพื่อปรนนิบัติและประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันม

าก ”

ชายตาบอดบารทิเมอัสมองเห็นได้

(ม ธ .20:29-34; ล ก .18:35-43)

46 จากนั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกมายังเมืองเยรีโคพร้อมกับฝูงชนหมู่ใหญ่ ขณะกำลังจะออกจากเมือง ชายตาบอดคนหนึ่งชื่อบารทิเมอัส (คือบุตรทิเมอัส) นั่งขอทานอยู่ริมทาง 47 เมื่อได้ยินว่าพระเยซูแห่งนาซาเรธเสด็จมา เขาก็ร้องว่า

“ พระเยซูบุตรดาวิดเจ้าข้า เมตตาข้าพระองค์ด้วยเถิด!”

48 หลายคนตำหนิและบอกให้เขาเงียบ แต่เขายังร้องดังขึ้นว่า

“ บุตรดาวิดเจ้าข้า เมตตาข้าพระองค์ด้วยเถิด!”

49 พระเยซูทรงหยุด และตรัสสั่งว่า “ จงเรียกเขามา”

ผู้คนจึงบอกชายตาบอดว่า “ จงขึ้นใจเถอะ! ลุกขึ้น!

พระองค์กำลังเรียกเจ้า” 50 เขาก็สลัดผ้าห่มทิ้ง ลุกพรวดขึ้นและไปหาพระเยซู

51 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “ ท่านต้องการให้เราทำอะไรให้?”

ชายตาบอดนั้นทูลว่า “ รับบี ข้าพระองค์อยากมองเห็น”

52 พระเยซูตรัสว่า “ ไปเถิด ความเชื่อของท่านทำให้ท่านหายแล้ว”

ทันใดนั้นเขาก็มองเห็นได้และตามพระเยซูไปตามทาง

เสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้พิชิต

(ม ธ .21:1-9; ล ก .19:29-38; ย น .12:12-15)

11 ครั้นพวกเขาไปใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้านเบธานี ที่ภูเขามะกอกเทศ พระเยซูทรงส่งสาวก 2 คน ไป 2 ตรัสสั่งว่า

“ จงเข้าไปในหมู่บ้านข้างหน้านั้น พอเข้าเขตหมู่บ้านจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ยังไม่เคยมีใครขี่ลานั้นเลย จงแก้เชือกและจูงมาที่นี่ 3 หากมีใครถามว่า

‘ ท่านทำเช่นนี้ทำไม?’ ” จงบอกว่า ‘ องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องการลูกลานั้น และประเดี๋ยวจะส่งกลับมาคืนให้ที่นี่’ ”

4 เขาทั้งสองก็ไป พบลูกลาผูกอยู่นอกประตูที่ถนน ขณะกำลังแก้เชือก

5 บางคนซึ่งยืนอยู่แถวนั้นพูดว่า “ ทำอะไร เจ้าแก้เชือกผูกลูกลานั้นทำไม?”

6 เขาก็ตอบตามที่พระเยซูทรงสั่งไว้ พวกนั้นจึงยอมให้มา

7 เขานำลูกลามาให้พระเยซู เอาเสื่อคลุมของตบปูบนหลังลาให้พระองค์ประทับ

8 ผู้ชนเป็นอันมากเอาเสื่อคลุมปูบนทาง บ้างก็ตัดกิ่งไม้จากท้องทุ่งมาปู

9 ผู้ชนทั้งที่นำเสด็จและตามเสด็จให้ร้องว่า

“ โฮซันนา!⁴³”

“ สรรเสริญพระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์
พระผู้เป็นเจ้า!” ⁴⁴

10” ขอให้อาณาจักรแห่งบรรพบุรุษดาวิดที่จะมานี้
จงเจริญ!”

⁴³ 11:9 ก า ษ า ฮีบรูหมา ย ค ว า ม ว่า “ ช่วยให้รอด !”

จึงกล่า ย เ ป็นค ำ แ ส ด ง ก ำ ร ส ร ร เ ส ริ ญ เ ช่น เ ตี ย ว กั บ ข้อ

10

⁴⁴ ส ต ด .118:25, 26

“ โสซันนา ในที่สูงสุด!”

11 พระเยซูเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มและไปยังพระวิหาร ทรงมองดูทุกสิ่ง แต่เนื่องจากใกล้ค่ำแล้ว จึงทรงออกไปที่หมู่บ้านเบธานีกับสาวกทั้งสิบสอง

พระเยซูทรงชำระพระวิหาร

(ม ธ .21:18-22, 21:12-16; ล ก .19:45-47; ย น .2:13-16)

12 เช้าวันรุ่งขึ้น ขณะออกจากหมู่บ้านเบธานี พระเยซูทรงหิว

13 ทรงเห็นต้นมะเดื่อใบดกแต่ไกลก็เสด็จเข้าไปดูว่ามีผลหรือไม่

เมื่อทรงพบว่ามีแต่ใบไม่มีผล เพราะยังไม่ถึงฤดูออกผล

14 จึงตรัสแก่ต้นมะเดื่อนั้นว่า “ แต่ฉันไปจะไม่มีใครได้กินผลจากเจ้าเลย”

และเหล่าสาวกได้ยินพระดำรัสนี้

15 ครั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูเสด็จเข้าไปในบริเวณพระวิหาร

ทรงขับไล่บรรดาผู้ที่ซื้อขายของกันที่นั่น

ทรงคว่ำโต๊ะของผู้รับแลกเงินและม้านั่งของบรรดาคนขายนกพิราบ

16 และทรงห้ามมิให้ผู้ใดขนสินค้าผ่านลานพระวิหาร 17 ทรงสอนพวกเขาว่า

“ มีคำเขียนไว้มิใช่หรือว่า

“ ‘ นิเวศของเราจะได้ชื่อว่า

นิเวศแห่งการอธิษฐานสำหรับมวลประชาชาติ’ ⁴⁵?

แต่พวกเจ้ามาทำให้กลายเป็น ‘ ซ่องโจร’ ⁴⁶”

⁴⁵ 11:17 อ ส ย .56:7

⁴⁶ ย ร ม .7:11

บรรดาหัวหน้าปุโรหิตและธรรมาจารย์ได้ยืนตั้งนั้นก็เริ่มคบคิดกันหาทาง
ฆ่าพระเยซู เพราะพวกเขากลัวพระองค์
เนื่องจากประชาชนทั้งปวงอัศจรรย์ใจในคำสอนของพระองค์
19 ครั้นตกเย็น พวกเขา⁴⁷ก็ออกจากกรุง

ต้นมะเดื่อเหี่ยวเฉา

(ม ธ .21:19-22)

20 ตอนเช้า ขณะมาตามทาง

พวกเขาเห็นต้นมะเดื่อเหี่ยวเฉาไปจนถึงราก 21เปโตรนึกขึ้นได้
จึงทูลพระเยซูว่า “ รับบี ดูลิ! มะเดื่อที่ทรงสาปเหี่ยวเฉาไปแล้ว!”

22 พระเยซูตรัสตอบว่า “ จงเชื่อ⁴⁸ในพระเจ้า

23เราบอกความจริงแก่ท่านว่า หากผู้ใดสั่งภูเขาลูกนี้ว่า

‘ จงทิ้งตัวลงทะเลไป’ และใจไม่สงสัยเลยแต่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ตามที่เขาพูด
ก็จะเป็นจริงตามนั้น 24เหตุฉะนั้นเราบอกท่านว่า

ไม่ว่าท่านอธิษฐานทูลขอสิ่งใด จงเชื่อว่าจะได้รับ แล้วท่านจะได้สิ่งนั้น

25และเมื่อท่านยืนอธิษฐาน หากมีเรื่องกับใคร จงยกโทษให้เขา

เพื่อพระบิดาของท่านในสวรรค์จะทรงอภัยโทษบาปผิดของท่าน⁴⁹

⁴⁷ 11:19 * ต้น ฉ บับเ ก่าแ ก่บ ำ ง ส่า เ น ำ ว่า พระ อ ง ค์

⁴⁸ 11:22 ต้นฉบบั เ ก่าแ ก่บ ำ ง ส่า เ น ำ ว่า ถ้าท่านเชื่อ

⁴⁹ 11:25 บ ำ ง ต้นฉบบัว่า คว ำ ม บ ำ ป ข อ ง ท่าน

²⁶แ ต่ห ำ ก ท่านไ ม่ยอม ยก โ ท ษ

พ ระ บิด ำ ข อ ง ท่านไ น ส ว ร ร ค์ก็จ ะ ไ ม่ท ร ง อ ภัยโทษ บ ำ
ป ผิดของ ท่าน

ปัญหาเรื่องสิทธิอำนาจของพระเยซู

(ม ธ .21:23-27; ล ก .20:1-8)

27 เมื่อพวกเขามาถึงกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้ง

ขณะพระเยซูทรงดำเนินอยู่ในลานพระวิหาร พวกหัวหน้าปุโรหิต

ธรรมจารย์กับเหล่าผู้อาวุโส มาทูลถามพระองค์ว่า

28” ท่านทำสิ่งเหล่านี้โดยอาศัยสิทธิอำนาจใด?

และใครให้สิทธิอำนาจท่านทำเช่นนี้?”

29 พระเยซูตรัสตอบว่า “ เราก็คงถามท่านสักข้อหนึ่ง จงตอบมา

แล้วเราจะบอกว่าเราอาศัยสิทธิอำนาจใดที่ทำการเหล่านี้

30 บัพติศมาของยอห์นมาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์?

จ ง บ อ ก เ ร า ม า !”

31 พวกเขาหารือกันว่า “ ถ้าตอบว่า ‘ มาจากสวรรค์’ เขาก็จะถามว่า

‘ แล้วทำไมท่านไม่เชื่อยอห์น’ ?” 32 แต่ครั้งจะว่า ‘ มาจากมนุษย์’ ...”

(พวกเขากลัวประชาชน เพราะทุกคนถือว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะจริงๆ)

33 ดังนั้นพวกเขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า “ เราไม่ทราบ”

พระเยซูตรัสว่า “ เราก็คงจะไม่บอกพวกท่านเช่นกันว่า

เราอาศัยสิทธิอำนาจใดที่ทำการเหล่านี้”

คำอุปมาเรื่องผู้เช่าสวน

(ม ธ .21:33-46; ล ก .20:9-19)

12 แล้วพระองค์ตรัสคำอุปมาแก่พวกเขาว่า “ ชายคนหนึ่งทำสวนองุ่น

เขาล้อมรั้วกันสวนสกัดป่อย่าองุ่นและสร้างหอไว้เฝ้า

จากนั้นให้ชาวสวนเช่าแล้วเดินทางจากไปต่างแดน 2 ครั้งถึงฤดูเก็บเกี่ยว

เขาส่งคนรับใช้มาหาผู้เช่าเพื่อรับส่วนแบ่งของผลผลิตจากสวนองุ่น

3 แต่พวกผู้เช่าก็จับคนรับใช้นั้นทุบตีและไล่ให้กลับไปมือเปล่า

4 เขาจึงส่งคนรับใช้อีกคนหนึ่งมา ก็ถูกพวกนั้นฟาดหัว
และทำให้อับอายขายหน้า 5 เจ้าของยังส่งอีกคนหนึ่งมา พวกเขาก็ฆ่าคนนั้นเสีย
เจ้าของส่งคนอื่น ๆ มาอีกหลายคน บางคนก็ถูกทุบตี บางคนก็ถูกฆ่า
6 “ เอ ลืออยู่อีกคนเดียวที่จะส่งมา คือลูกชายซึ่งเขารัก
เขาส่งมาเป็นคนสุดท้าย พูดว่า “ พวกเขาคงจะเคาะประตูของเรา”
7 “ แต่พวกผู้เช่ากล่าวแก่กันและกันว่า ‘ นี่โง่ทายนาน ให้เราฆ่าเขาเสีย
แล้วมรดกจะตกเป็นของเรา’
8 พวกนั้นจึงจับเขาฆ่าเสียแล้วโยนออกมานอกสวนองุ่น
9 แล้วเจ้าของสวนจะทำอย่างไร?
เขาย่อมจะมาฆ่าผู้เช่าเหล่านั้นและให้คนอื่นเช่าสวนองุ่นนี้เสีย
10 พวกท่านไม่ได้อ่านในพระคัมภีร์หรือ? ที่ว่า

“ ‘ คีลาซึ่งช่างก่อได้ทิ้งเสียแล้ว
บัดนี้กลับกลายเป็นคีลามุมเอก⁵⁰

11 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำการนี้
และนี่เป็นสิ่งมหัศจรรย์ในสายต า เ ร า ’ ⁵¹”

12 พวกเขารู้ว่าพระองค์ตรัสคำอุปมาว่าพวกตน จึงหาทางจะจับกุมพระองค์
แต่พวกเขากลัวประชาชน ดังนั้นจึงละจากพระองค์ไป

การเสียดาษีแก่ซีซาร์

(ม ธ .22:15-22; ล ก .20:20-26)

13

ต่อมาพวกเขาส่งฟาริสีบางคนกับกลุ่มผู้สนับสนุนเฮโรดมาหาพระเยซูเพื่อ

⁵⁰ 12:10 ห รือ คีล ๑ หัวมุม

⁵¹ 12:11 ส ด ต .118:22, 23

อจับผิดถ้อยคำของพระองค์ 14พวกนั้นมาทูลว่า “ ท่านอาจารย์
เรารู้ว่าท่านเป็นคนซื่อตรง
ไม่เอนเอียงไปตามมนุษย์เพราะท่านไม่เห็นแก่หน้าใคร
แต่สอนทางของพระเจ้าตามความจริง
เป็นการถูกต้องหรือไม่ที่จะเสียภาษีให้แก่ซีซาร์?
15เราควรเสียหรือไม่ควรเสีย?”

แต่พระเยซูทรงรู้ทันความหน้าซื่อใจคดของเขา จึงตรัสว่า
“ พวกท่านมาจับผิดเราทำไม? เอาเหรียญหนึ่งเดนาเรียนมาให้เราดูซิ
16พวกเขาก็นำเหรียญมาถวาย และพระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า
“ รูปนี้เป็นของใคร? และคำจารึกเป็นของใคร?”

เขาทูลตอบว่า “ ของซีซาร์”
17 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า “ ของของซีซาร์จงให้แก่ซีซาร์
และของของพระเจ้า จงถวายแด่พระเจ้า”
พวกเขาก็อัศจรรย์ใจในพระองค์

ปัญหาเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย

(ม ธ .22:23-33; ล ก .20:27-38)

18 ฝ่ายพวกสะดูสีซึ่งกล่าวว่าไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย มาทูลถามพระองค์ว่า
19” ท่านอาจารย์

โมเสสเขียนสั่งพวกเราไว้ว่าถ้าชายใดเสียชีวิตไปโดยไม่มีบุตร
ให้พี่ชายหรือน้องชายของเขาแต่งงานกับภรรยาฝ่ายหญิงเพื่อจะมีบุตรสืบสกุลให้ผู้นั้น
20ทีนี้มีพี่น้อง 7 คน พี่ชายคนโตแต่งงานแล้วตายไปโดยไม่มีบุตร
21คนที่สองจึงรับพี่สาวมาเป็นภรรยา แต่แล้วก็ตายไปโดยไม่มีบุตร
คนที่สามก็เช่นเดียวกัน 22จนมาถึงคนที่เจ็ด ทั้งหมดล้วนจากไปโดยไม่มีบุตร
ท้ายที่สุดหญิงนั้นก็ตายด้วย 23เมื่อเป็นขึ้นจากตาย
หญิงนี้จะเป็ภรรยาของใคร ในเมื่อทั้ง 7 คนล้วนได้นางเป็นภรรยา?”

24 พระเยซูทรงตอบว่า “ ท่านผิดไปแล้ว
ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์และไม่รู้จักฤทธิ์เดชของพระเจ้าไม่ใช่หรือ
อ ? 25เมื่อเป็นขึ้นจากตายนั้น
จะไม่มี การแต่งงานหรือยกให้เป็นสามีภรรยาอีก แต่จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์
26ส่วนที่เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายนั้น
พวกท่านยังไม่ได้ อ่านหนังสือของโมเสสเรื่องพุ่มไม้นั้นหรือ?
ที่พระเจ้าตรัสกับเขาว่า ‘ เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค
และพระเจ้าของยาโคบ’ ⁵²? 27พระองค์มิใช่พระเจ้าของคนตาย
แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น พวกท่านเข้าใจผิดมาก!”

พระบัญญัติข้อใหญ่สุด

(ม ธ .22:34-40)

28 ธรรมจารย์คนหนึ่งได้ฟังการซักไซ้ไล่เลียงกัน
ก็เห็นว่าพระเยซูทรงตอบได้ดี จึงทูลถามว่า “ ในบรรดาพระบัญญัติทั้งสิ้น
ข้อไหนสำคัญที่สุด?”
29 พระเยซูตรัสตอบว่า “ ข้อที่สำคัญที่สุดคือ ‘ อิสราเอลเอ๋ย จงฟังเกิด
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเรา พระองค์ผู้เดียวทรงเป็นพระเจ้า⁵³
30จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านด้วยสุดใจ สุดจิต
สุดความคิดและสุดกำลังของท่าน’ ⁵⁴ 31ส่วนข้อที่สองคือ
‘ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ ⁵⁵ ไม่มีบทบัญญัติใดใหญ่กว่า 2 ข้อนี้

⁵² 12:26 อ พ ย .3:6

⁵³ 12:29 หรือ ท ร ง เ ป็นพระ เ จ้ าเดียว

⁵⁴ 12:30 ฉ ธ บ .6:4, 5

⁵⁵ 12:31 ล น ต .19:18

32 คนนั้นทูลว่า “ ท่านอาจารย์ตอบได้ดี ถูกอย่างที่ท่านกล่าวคือ พระเจ้าทรงเป็นหนึ่งใน และไม่มีใครอื่นนอกจากพระองค์

33 การรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจและสุดกำลังของท่าน และการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองก็สำคัญยิ่งกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาใดๆ ทั้งปวง”

34 เมื่อพระเยซูทรงเห็นว่าเขาตอบอย่างมีปัญญา ก็ตรัสว่า

“ ท่านไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้า”

ตั้งแต่นั้นไปไม่มีใครกล้ามาตั้งคำถามกับพระองค์อีก

พระคริสต์เป็นบุตรของใคร

(ม ธ .22:41-23:7; ล ก .20:41-47)

35 ขณะพระเยซูทรงสอนอยู่ในลานพระวิหาร พระองค์ตรัสถามว่า

“ เป็นไปได้อย่างไรที่พวกธรรมาจารย์บอกว่าพระคริสต์⁵⁶เป็นบุตรดาวิด?

36 ดาวิดเอง เมื่อกล่าวโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ประกาศว่า

“ ‘ พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า

“ จงนั่งที่ขวามือของเรา

จนกว่าเราจะสยบศัตรูของเจ้าไว้ใต้เท้าของเจ้า” ‘ 57

37 ในเมื่อดาวิดเองเรียกพระองค์ว่า ‘ องค์พระผู้เป็นเจ้า’

แล้วพระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดได้อย่างไร?”

ฝูงชนกลุ่มใหญ่ฟังพระองค์ด้วยความชื่นชมยินดี

⁵⁶ 12:35 หรือ พระ เ ม ส ลี ย า ห์

⁵⁷ 12:36 ส ด ด .110:1

38 ขณะทรงสอน พระเยซูตรัสว่า “ จงระวังพวกธรรมาจารย์
เ ข ำ ชอบสวมเสื้อชุดยาวเดินไปมา
ชอบให้ผู้คนมาค้ำับทักทายในย่านตลาด
39ชอบนั่งในที่สำคัญที่สุดในธรรมศาลาและที่อันทรงเกียรติในงานเลี้ยง
40เขาริบเรื้อนของหญิงม่าย และสร้างอธิษฐานยัดยาวให้คนเห็น
คนเช่นนี้จะถูกลงโทษอย่างหนักที่สุด

เงินถวายของหญิงม่าย

(ล ก .21:1-4)

41 พ ระเยซูประทับอยู่ตรงหน้าผู้รับเงินถวายของพระวิหาร
ทรงดูฝูงชนนำเงินมาใส่ คนรวยหลายคนเอาเงินจำนวนมากมาเทลงไป
42แต่หญิงม่ายยากจนคนหนึ่งเอาเหรียญทองแดงเล็กๆ 2
เหรียญ ⁵⁸มูลค่าแค่เศษเสี้ยวสตางค์**⁵⁹ม ำ ถ ว ำ ย
43พระเยซูทรงเรียกเหล่าสาวกมา ตรัสกับเขาว่า
“ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
หญิงม่ายยากจนคนนี้ถวายเข้าคลังพระวิหารมากกว่าคนอื่นๆ ทั้งหมด
44เพราะพวกเขาทั้งปวงล้วนเอาส่วนหนึ่งจากความมั่งคั่งของเขาถวาย
แต่หญิงม่ายนี้ทั้งที่ยากจนยังเอาทุกสิ่งคือทั้งหมดที่นางมีไว้เลี้ยงชีพมาถวาย”

หมายสำคัญแห่งวาระสิ้นยุค

(ม ธ .24:1-51; ล ก .21:5-36)

⁵⁸ 12:42 ภ ำ ช ำ ก เรียกว่า 2 เ ล ฟ ตัน

⁵⁹ ภ ำ ช ำ ก เรียกว่า โคแ ต ร น ท์

13 ขณะพระองค์ออกจากพระวิหาร สาวกคนหนึ่งทูลพระเยซูว่า “ ดูลิ!
พระอาจารย์ หินก้อนมหึมาทั้งนั้น! ช่างเป็นอาคารที่งามตระการต้ายิ่งนัก!”

2 พระเยซูตรัสตอบว่า

“ พวกท่านเห็นอาคารใหญ่โตโอฬารเหล่านี้ใช่ไหม?

ศิลาที่นี่จะไม่เหลือซ้อนทับกันสักก้อนเดียว ทุกก้อนจะถูกโยนทิ้งลงมาหมด”

3 ขณะพระเยซูประทับอยู่บนภูเขามะกอกเทศ ตรงข้ามกับพระวิหาร เปโตร
ยากอบ ยอห์น กับอันดรูว์ ทูลถามพระองค์เป็นส่วนตัวว่า

4” ขอทรงบอกพวกข้าพระองค์เถิด สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อใด?

และอะไรเป็นหมายสำคัญว่าสิ่งทั้งปวงนั้นกำลังจะสำเร็จ?”

5 พระเยซูตรัสว่า “ จงระวัง อย่าให้ใครมาล่อลวงท่าน

6หลายคนจะมาในนามของเรา อ้างตัวว่า ‘ เราคือผู้นั้น’

และล่อลวงคนเป็นอันมาก 7เมื่อท่านได้ยินข่าวสงคราม

และข่าวลือเรื่องสงคราม อย่าตื่นตกใจ สิ่งเหล่านั้นต้องเกิดขึ้น

แต่ยังไม่ถึงจุดจบ 8ประชาชาติต่อประชาชาติ

อาณาจักรต่ออาณาจักรจะสู้รบกัน

จะเกิดแผ่นดินไหวและการกันดารอาหารในที่ต่างๆ

เหล่านี้คือขั้นเริ่มต้นของความเจ็บปวดก่อนคลอดบุตร

9 “ ท่านต้องเฝ้าระวัง ท่านจะถูกคุมตัวไปยังที่ว่าการในท้องที่

ถูกโบยตีในธรรมศาลา ต้องไปยืนอยู่ต่อหน้าผู้ว่าการ

และกษัตริย์เป็นพยานแก่พวกเขาเพื่อเรา

10ข่าวประเสริฐต้องประกาศแก่มวลประชาชาติก่อน

11เมื่อใดก็ตามที่ท่านถูกจับกุมและส่งตัวขึ้นศาล

อย่าวิตกกังวลไปก่อนว่าจะพูดอะไรดี

จงพูดไปตามถ้อยคำที่ประทานให้แก่ท่านในเวลานั้น

เพราะไม่ใช่ตัวท่านเองที่ เป็นผู้พูด แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์

12 “ พี่น้องจะทรยศกันเองถึงตาย และพ่อจะทรยศลูก ลูกจะกบฏต่อพ่อแม่ และเป็นเหตุให้พวกเขาถึงตาย 13คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะเรา แต่ผู้ที่ยืนหยัดจนถึงที่สุดจะรอด

14 “ เมื่อใดที่ท่านเห็น ‘ สิ่งน่าสะอิดสะเอียนอันเป็นต้นเหตุแห่งวิบัติ’ ⁶⁰ ตั้งอยู่ ณ ที่ซึ่งไม่ใช่ที่ของมัน⁶¹ (ให้ผู้อ่านทำความเข้าใจเอาเถิด)

เมื่อนั้นให้ผู้ที่อยู่ในยูเดียหนีไปที่ภูเขา 15ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าลงมาหรือเข้าบ้านมาหยิบสิ่งใดออกไป 16ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่ากลับไปเอาเสื้อคลุมของท่าน

17ในวันเหล่านั้นนาหว่าดกล้ายิ่งนักสำหรับหญิงมีครรภ์หรือแม่ลูกอ่อน

18จงอธิษฐานให้เหตุการณ์นี้จะไม่เกิดในฤดูหนาว

19เพราะเวลานั้นจะเป็นวาระแห่งความทุกข์ลำเค็ญอย่างที่ไม่มีการไหนๆ เทียบเท่า ตั้งแต่เริ่มแรกเมื่อพระเจ้าทรงสร้างโลกจนถึงบัดนี้ และจะไม่มีครั้งใดเทียบเท่าอีก

20หากองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงร่นวันเหล่านั้นให้สั้นเข้า

จะไม่มีใครเหลือรอดเลย แต่ด้วยเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้

พระองค์จึงทรงทำให้วันเหล่านั้นสั้นลง 21ครั้งนั้น หากมีใครมาบอกท่านว่า

‘ ดูเถิด! พระคริสต์⁶²อยู่ที่นี้’ หรือ ‘ ดูเถิด พระองค์อยู่ที่นั่น!’

อย่าไปเชื่อเลย

22เพราะจะปรากฏพระคริสต์ปลอมและผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ

ซึ่งจะแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ เพื่อลวงผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้

หากเป็นไปได้ 23ฉะนั้นจงระวัง เราบอกทุกอย่างแก่ท่านไว้ล่วงหน้าแล้ว

24 “ แต่ในวาระนั้น หลังจากความทุกข์เข็ญ

⁶⁰ 13:14 ด น ล .9:27; 11:31; 12:11

⁶¹ หรือ เขา เ ช่น เ ตีย ว กับ ข้อ 29

⁶² 13:21 หรือ พ ร ะ เ ม ส ลี ย า ห์

“ ‘ ดวงอาทิตย์จะมีมืดมิด
ดวงจันทร์จะไม่ทอแสง
25 ดวงดาวทั้งหลายจะร่วงจากท้องฟ้า
ฟ้าสวรรค์จะสะเทือนสะท้าน’ ⁶³

26

“ เมื่อนั้นคนทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในหมู่เมฆด้วยเดชานุภาพและพระสิริยิ่งใหญ่

27 พระองค์จะส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มารวบรวมผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้จากทั้ง 4 ทิศ จากปลายแผ่นดินโลกถึงสุดขอบฟ้าสวรรค์

28 “ จงเรียนรูบทเรียนนี้จากต้นมะเดื่อ ทันทันทันแตกกิ่งผลิบาน
ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้เข้ามาแล้ว 29 เช่นเดียวกัน เมื่อท่านเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น
ท่านก็รู้ว่าสิ่งนี้ใกล้เข้ามาแล้ว อยู่ที่ประตูนี้เอง

30 เรายกความจริงแก่ท่านว่า คนยุคนี้⁶⁴ยังไม่ทันสว่างลับไป
สิ่งทั้งปวงเหล่านี้ก็เกิดขึ้นแล้วอย่างแน่นอน 31 ฟ้าและดินจะสิ้นสูญไป
แต่ถ้อยคำของเราไม่มีวันสูญสิ้น

วันเวลาที่ไม่มีใครรู้

32

“ ไม่มีใครรู้วันเวลาที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นแม้แต่ทูตสวรรค์หรือพระบุตรก็
ไม่รู้ พระบิดาเท่านั้นที่ทรงทราบ 33 จงระวัง! จงตื่นตัว!⁶⁵

⁶³ 13:25 อ ส ย .13:10; 34:4

⁶⁴ 13:30 หรือ “ ซ ำ ดิพันธุ์นี้”

⁶⁵ 13:33 บ ำ ง ตันฉ บับว่า ตื่นตัวและ อ ธิษ ฐ ำ น

ท่านไม่รู้ว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อใด 34ก็เหมือนชายคนหนึ่งออกจากบ้านไป เขาตั้งคนรับใช้ให้รับผิดชอบหน้าที่ต่างๆ ตามที่แต่ละคนได้รับมอบหมาย และบอกคนที่ประตูให้เฝ้าระวังไว้

35 “ ฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านจะกลับมาเมื่อไร อาจจะมาเวลาค่ำ หรือเวลาเที่ยงคืน หรือเวลาไก่ขัน หรือเวลารุ่งสาง

36ถ้าเขากลับมาในทันทีทันใด ก็อย่าให้เขาพบว่าท่านกำลังหลับอยู่

37สิ่งที่เราบอกกับท่าน เราก็บอกกับทุกๆ คนว่า ‘ จงเฝ้าระวัง!’

พระเยซูทรงรับการชโลมที่เบธานี

(ม ธ .26:2-16; ล ก .22:1-6)

14 อีก 2 วันจะถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาลขนมปังไม้ใส่เชื้อ

พวกหัวหน้าปุโรหิตกับธรรมจารย์กำลังหาอุบายที่จะจับพระเยซูมาฆ่าเสีย

2เขาพูดกันว่า “ แต่อย่าลงมือช่วงเทศกาลเลย

มิฉะนั้นประชาชนจะก่อจลาจล”

3 ที่หมู่บ้านเบธานี

ขณะพระเยซูเอนกายอยู่ที่โต๊ะเสวยในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน

หญิงคนหนึ่งถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมาก ทำจากเครื่องหอมบริสุทธิ์

นางทำให้ผอบแตก และรินน้ำหอมลงบนพระเศียรของพระองค์

4บางคนที่นี่ไม่พอใจ พูดกันว่า “ ทำให้น้ำหอมเสียไปเปล่าๆ ทำไม?

5ถ้านำไปขายคงจะได้เงินมากกว่าค่าจ้างคนงานทั้งปี⁶⁶

จะได้เอาเงินมาให้คนยากจน” และพวกเขาตำหนินางอย่างรุนแรง

6 พระเยซูตรัสว่า “ อย่ายุ่งกับนาง

ไป ก ว น ไ จ น นาง ทำ ไ ม ? หญิงนี้ได้ทำสิ่งดีงามให้แก่เรา

⁶⁶ 14:5 ภ า ษ า ก รีกว่า ม า ก ก ว่า 300 เ ต น า รีดัน

7ท่านจะมีคนยากจนอยู่กับท่านเสมอ

และท่านสามารถช่วยเขาได้ตลอดเวลาตามที่ท่านต้องการ

แต่เราจะไม่ได้อยู่กับท่านเสมอไป 8หญิงนี้กระทำเท่าที่ทำได้

นางรินน้ำหอมบนกายของเรา เป็นการเตรียมสำหรับพิธีศพของเราไว้ล่วงหน้า

9เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ไม่ว่าข่าวประเสริฐจะเผยแผ่ไปที่ใดๆ ทั่วโลก

สิ่งที่หญิงนี้ได้กระทำก็จะถูกเล่าขานไปเป็นที่ระลึกถึงนาง”

10 แล้วยูดาส อิสคาริโอท หนึ่งในสาวกสิบสองคนได้ทรยศพระเยซู

เขาไปพบพวกหัวหน้าปุโรหิต เพื่อจะมอบพระเยซูให้คนเหล่านั้น

11พวกหัวหน้าปุโรหิตฟังแล้วก็ดีใจ สัญญาจะให้เงินแก่ยูดาส

เขาจึงจ้องหาโอกาสที่จะมอบพระองค์แก่พวกนั้น

พระเยซูเสวยปัสกากับเหล่าสาวก

(ม ธ .26:17-25; ล ก .22:7-14,21-23)

12 วันแรกของเทศกาลขนมปังไม้ใส่เชื้อ

ซึ่งตามธรรมเนียมจะถวายแกะปัสกา

เหล่าสาวกของพระเยซูมาทูลถามพระองค์ว่า

“ ท ร ง ประสงค์ให้จัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน?”

13 พระองค์จึงทรงส่งสาวก 2 คนไป ตรัสว่า “ จงเข้าไปในเมือง

จะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบท่าน จงตามคนนั้นไป

14จงบอกเจ้าของบ้านที่ชายคนนั้นเดินเข้าไปว่า

‘ พระอาจารย์ตรัสถามว่าห้องรับรองแขกที่พระองค์จะเสวยปัสการ่วมกับเหล่าสาวกอยู่ที่ไหน?’ ”

15เขาจะพาไปดูห้องใหญ่ชั้นบนซึ่งตกแต่งเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว

จงเตรียมปัสกาให้เราที่นั่น”

16 สาวกทั้งสองก็เข้าไปในเมือง และได้พบสิ่งต่างๆ ตามที่พระเยซูตรัส

เขาจึงเตรียมปัสกา

17 พอพลบค่ำ พระเยซูเสด็จมาพร้อมกับสาวกทั้งสิบสอง
18ขณะที่เอนกายอยู่ที่โต๊ะรับประทานอาหาร พระเยซูตรัสว่า
“ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศต่อเรา
คือผู้ที่กำลังรับประทานอาหารกับเรา”
19 เหล่าสาวกก็เสียใจ และทูลกับพระองค์ทีละคนว่า
“ ไม่ใช่ข้าพระองค์แน่ใช่ไหม?”
20 พระเยซูตรัสว่า “ เขาเป็นคนหนึ่งในกลุ่มสาวก 12
คนผู้ที่หยิบอาหารจุ่มในชามเดียวกับเรา
21บุตรมนุษย์จะต้องไปตามที่มีเขียนไว้ แต่วิบัติแก่ผู้คนที่ทรยศต่อบุตรมนุษย์
ถ้าเขาไม่ได้เกิดมายังจะดีเสียกว่า”

พิธีมหาสนิท

(ม ธ .26:26-30; ล ก .22:15-20; 1 ค ร .11:23-26)

22 ขณะรับประทานอาหาร พระเยซูทรงหยิบขนมปัง
ขอ บ พ ร ะคุณพระเจ้าแล้วหักส่งให้เหล่าสาวก ตรัสว่า
“ จงเอาไปรับประทานเถิด นี่เป็นกายของเรา”
23 แล้วพระองค์ทรงหยิบถ้วย ขอ บ พ ร ะคุณพระเจ้า และยื่นให้กับพวกเขา
และพวกเขาทุกคนก็ดื่ม
24 พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ นี่คือน้ำโลหิตของเรา
อันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญา⁶⁷ซึ่งหลังรินเพื่อคนเป็นอันมาก
25เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
เราจะไม่ดื่ม น้ำจากผลองุ่นนี้อีกจนกว่าจะถึงวันนั้นที่เราดื่มใหม่ในอาณาจักรขอ
งพระเจ้า”
26 เมื่อร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พวกเขาก็ออกไปยังภูเขามะกอกเทศ

⁶⁷ 14:24 บ ำ ง ต้นฉบับ ว่า พันธสัญญา ใ ห ม

พระเยซูทรงทำนายว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์

(ม ธ .26:31-35)

27 พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกว่า “ พวกท่านจะทิ้งเราไปทั้งหมด เพราะมีเขียนไว้ว่า

“ ‘ เราจะฟาดฟันผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะจะกระจัดกระจายไป’ ⁶⁸

28 แต่หลังจากที่เราเป็นขึ้น เราจะไปยังกาลิลีก่อนหน้าท่าน”

29 เปโตรประกาศว่า “ ถึงใครๆ ทิ้งพระองค์ไปหมด แต่ข้าพระองค์ก็จะไม่ทิ้งพระองค์”

30 พระเยซูตรัสว่า “ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า วันนี้ คืนนี้ ก่อนไก่ขัน 2 ห น ⁶⁹ ท่านเองจะปฏิเสธเราถึง 3 ครั้ง”

31 แต่เปโตรยังยืนยันแข็งขันว่า “ ถึงแม้ข้าพระองค์ต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่มีวันปฏิเสธพระองค์” และสาวกอื่นๆ ทั้งหมดก็พูดเหมือนกัน

เกทเสมณี

(ม ธ .26:36-46; ล ก .22:40-46)

32 พวกเขาไปยังที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมณี พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า “ จงนั่งอยู่ที่นี่ขณะที่เราอธิษฐาน” 33พระองค์ทรงพาเปโตร

ยากอบและยอห์นไปกับพระองค์ด้วย พระองค์ทรงเส้รำโศกและเป็นทุกข์ยิ่งนัก

34ตรัสกับพวกเขาว่า

⁶⁸ 14:27 ศ ค ย .13:7

⁶⁹ 14:30 ต้น ฉ บัษเ ก่าแ ก่บ ำ ง ส่า เ น ำ ไ ม่มีค้ำ ว่า สอ ง ห น

“ จิตวิญญาณของเราท่วมทับด้วยความโศกทุกข์หนักแทบว่าจะตาย
จงเฝ้าระวังอยู่ที่นี้

35 พระองค์ทรงดำเนินเลยไปอีกหน่อยหนึ่ง แล้วชลบลงที่พื้น อธิษฐานว่า
หากเป็นไปได้ขอให้ชั่วโมงนั้นผ่านพ้นไปจากพระองค์ 36 ทรงทูลว่า “ อับบา⁷⁰
พระบิดาเจ้าข้า ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับพระองค์
ขอทรงเอาถ้อยนี้ไปจากข้าพระองค์ อย่างไรก็ตาม
อย่าให้เป็นไปตามใจของข้าพระองค์
แต่ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์”

37 แล้วพระองค์ทรงกลับมาหาสาวกเหล่านั้น
และพบว่าพวกเขาอนหลับอยู่ จึงตรัสกับเปโตรว่า “ ซีโมน ท่านหลับอยู่หรือ?
จะคอยเฝ้าระวังอยู่สักชั่วโมงเดียวไม่ได้เชียวหรือ?

38 จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่ตกเข้าไปในการทดลอง
จิตวิญญาณพร้อมแล้วก็จริง แต่กายยังอ่อนกำลัง”

39 แล้วพระองค์เสด็จไปอธิษฐานอย่างเดียวกันอีกครั้งหนึ่ง

40 เมื่อเสด็จกลับมาก็ยังพบว่าพวกเขาหลับอยู่อีก เพราะเขาง่วงมากลืมนอนไม่ตื่น
ไม่รู้จะทูลพระองค์ว่าอะไร

41 ครั้นทรงกลับมาเป็นครั้งที่สาม พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า

“ พวกท่านยังนอนหลับพักผ่อนอยู่อีกหรือ? พ อ เ ถ อ ะ ! ถึงเวลาแล้ว
ดูเถิด บุตรมนุษย์กำลังจะถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาปแล้ว 42 ลูกขึ้น!
ไปกันเถิด! ผู้ทรยศเรามาแล้ว!”

พระเยซูถูกจับกุม

(ม ธ .26:47-56; ล ก .22:47-50; ย น .18:3-11)

⁷⁰ 14:36 เ ป็นภ า ษ า อ า ร า เ ม ค ห ม า ย ถึง บิด า

43 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ยูดาสหนึ่งในสาวกสิบสองคนปรากฏตัวขึ้น มีคนหมู่ใหญ่ถือดาบถือตะบองมากับเขาด้วย พวกหัวหน้าปุโรหิต

ธรรมาจารย์และเหล่าผู้อาวุโสเป็นผู้ส่งคนเหล่านี้มา

44 ผู้ทรยศได้ตกลงเรื่องอาณัติสัญญาณกับพวกเขาว่า “ ผู้ที่เราจับคือผู้นั้น ให้จับกุมตัวเขาไป” 45 ยูดาสตรงเข้ามาหาพระเยซูทันที ทูลว่า “ รับปี!”

แล้วจับพระองค์ 46 พวกนั้นจึงจับกุมพระเยซู 47 แล้วคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ

ก็ชักดาบออกมาฟันหูบ่าวของมหาปุโรหิตขาด

48 พระเยซูตรัสว่า “ เราก่อการกบฏหรือ?

ท่านถึงได้ถือดาบถือตะบองมาจับเรา 49 ทุกวันเราอยู่กับพวกท่าน

สั่งสอนอยู่ในลานพระวิหาร ท่านก็ไม่มาจับกุมเรา

แต่จะต้องเป็นจริงตามพระคัมภีร์” 50 แล้วทุกคนก็ทิ้งพระองค์ หนีไปกันหมด

51 ชายหนุ่มคนหนึ่ง มีแต่ผ้าลินินห่มกาย ติดตามพระเยซูไป

เมื่อคนเหล่านั้นจับกุมเขา 52 เขาก็สลัดผ้าทิ้ง แล้วหนีไปต่างๆ ที่เปลือยกาย

ต่อหน้าสภาแซนเฮดริน

(ม ธ .26:57-68; ล ก .22:67-71; ย น .18:12, 13, 19-24)

53 พวกเขา นำพระเยซูมาพบมหาปุโรหิต ขณะนั้นพวกหัวหน้าปุโรหิต

ธรรมาจารย์และเหล่าผู้อาวุโสก็มาชุมนุมกันอยู่ 54 เปโตรตามพระเยซูมาห่างๆ

จนถึงลานบ้านของมหาปุโรหิต เขาเข้าไปนั่งผิงไฟกับพวกยามพระวิหาร

55 พวกหัวหน้าปุโรหิตและทั้งสภาแซนเฮดริน

พยายามค้นหาหลักฐานมามัดตัวพระเยซู เพื่อจะได้ประหารพระองค์

แต่พวกเขาไม่พบเลย 56 มีหลายคนเป็นพยานเท็จปรักปรำพระองค์

แต่คำให้การของพวกเขาไม่ตรงกัน

57 แล้วมีบางคนยืนขึ้นเป็นพยานเท็จกล่าวหาพระองค์ว่า

58” พ ว ก เราได้ยินเขากล่าวว่า

‘ เราจะทำลายวิหารนี้ซึ่งสร้างขึ้นด้วยน้ำมือมนุษย์ แล้วใน 3 วัน

จะสร้างขึ้นอีกวิหารหนึ่ง ซึ่งมีได้สร้างด้วยมือมนุษย์’ “

59ถึงกระนั้นคำพยานของพวกเขาก็ขัดกันเอง

60 มหาปุโรหิตจึงยืนขึ้นต่อหน้าที่ประชุม ทูลถามพระเยซูว่า

“ ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ ?

ท่านจะว่าอย่างไรกับข้อกล่าวหาของพยานเหล่านี้หรือ?”

61แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ มิได้ตรัสอะไร

มหาปุโรหิตจึงถามพระองค์อีกครั้งว่า

“ ท่านคือพระคริสต์⁷¹พระบุตรขององค์ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญหรือ?”

62 พระเยซูตรัสว่า

“ เราเป็นและท่านจะเห็นบุตรมนุษย์นั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงฤทธิ และเสด็จมาบนหม่อมเมฆแห่งฟ้าสวรรค์”

63 มหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตนและพูดว่า “ เราจะต้องหาพยานอีกทำไม?

64ท่านทั้งหลายได้ยินเขาพูดคำหมิ่นประมาทแล้ว ท่านคิดเห็นอย่างไร?”

พวกเขาเห็นพ้องกันหมดว่าควรรับโทษถึงตาย

65แล้วบางคนถ่มน้ำลายรดพระองค์ เอาผ้าปิดพระเนตร กำหมัดต่อยพระองค์ และพูดว่า “ ทำนายสิ!” พวกเขายกก็นำพระองค์ไปและทรมานพระองค์

เปโตรปฏิเสธพระเยซู

(ม ธ .26:69-75; ล ก .22:56-62; ย น .18:16-18,25-27)

66 ขณะเปโตรอยู่ข้างล่างที่ลานบ้าน

มีสาวใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตผ่านมา 67เมื่อนางเห็นเปโตรผิงไฟอยู่

ก็จ้องมองและพูดว่า “ เจ้าก็อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย”

68 แต่เปโตรปฏิเสธว่า “ เจ้าพูดอะไร ข้าไม่รู้เรื่อง”

และออกไปที่ทางเข้า⁷²

⁷¹ 14:61 หรือ พระ เม ส ลี ย า ห์

69 สาวใช้คนนั้นเห็นเขาที่นั่น ก็พูดกับคนที่ยืนอยู่แถวนั้นอีกว่า
“ คนนี้ก็คนหนึ่งนั้นในพวกนั้น” 70เปโตรปฏิเสธอีก

สักครู่หนึ่งต่อมา คนที่ยืนใกล้ๆ พูดกับเปโตรว่า “ ไซแน่ๆ
เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้น เพราะเจ้าเป็นชาวกาลิลี

71 เปโตรจึงเริ่มสบถสาบานเป็นการใหญ่ว่า

“ ข้าไม่รู้จักคนที่พวกเจ้าพูดถึง”

72 ทันใดนั้น ไก่ก็ขันเป็นครั้งที่สอง⁷³ เปโตรจึงนึกขึ้นได้ที่พระเยซูตรัสไว้ว่า

“ ก่อนไก่ขัน 2 ห น **⁷⁴ ท่านจะปฏิเสธเรา 3 ครั้ง”

เปโตรเสียใจมากและร้องไห้ออกมา

พระเยซูต่อหน้าปีลาต

(ม ธ .27:11-26; ล ก .23:2, 3, 18-25; ย น .18:29-19:16)

15 เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น พวกหัวหน้าปุโรหิต ธรรมาจารย์ เหล่าผู้อาวูโส

และทั้งสภาแซนเฮดรินก็ได้ข้อสรุป

พวกเขามัดพระเยซูนำตัวมามอบให้แก่ปีลาต

2 ปีลาตถามว่า “ ท่านเป็นกษัตริย์แห่งชาวยิวหรือ?”

พระเยซูตรัสว่า “ ใช้อย่างที่ท่านว่า”

⁷² 14:68 ต้นฉ บับเ ก่าแกบ ำ ง ส่า เ น ำ ว่าเ พิ่มข้อคว ำ ม ว่า
แ ล้วไ ก่กัขัน

⁷³ 14:72 ต้นฉ บับเ ก่าแกบ ำ ง ส่า เ น ำ ไ ม่มีข้อคว ำ ม ว่า
ค ร้ังที่สอ ง

⁷⁴ ต้นฉ บับเ ก่าแกบ ำ ง ส่า เ น ำ ไ ม่มีข้อคว ำ ม ว่าส อ ง ห น

- 3 พวกหัวหน้าปุโรหิตฟ้องพระองค์หลายข้อหา
- 4 ดังนั้นปีลาตจึงทูลถามพระองค์อีกครั้งว่า “ ท่านจะไม่ตอบเลยหรือ? ดูลิ
เขาฟ้องร้องท่านหลายประการ”
- 5 แต่พระเยซูก็ยังคงไม่ตรัสตอบ ปีลาตประหลาดใจยิ่งนัก
- 6 มีธรรมเนียมว่า ในเทศกาลนั้นผู้ว่าการจะปล่อยตัวนักโทษ 1
คนตามที่ประชาชนขอ 7 มีคนหนึ่งในกลุ่มที่ชื่อบารับบัส
อยู่ในกลุ่มกบฏซึ่งฆ่าคนในการจลาจล
- 8ฝูงชนได้ขึ้นมาขอปีลาตให้ทำตามที่เคยปฏิบัติเสมอมา
- 9 ปีลาตถามว่า
- “ พวกท่านต้องการให้เราปล่อยกษัตริย์ของชาวยิวหรือ?”
- 10 ด้วยรู้ว่าพวกหัวหน้าปุโรหิตจับพระเยซูมาอบแก่เขาเพราะอิจฉา
- 11 แต่พวกหัวหน้าปุโรหิตยงฝูงชนให้เรียกร้องปีลาตให้ปล่อยบารับบัสแทน
- 12 ปีลาตถามว่า
- “ แล้วจะให้ทำอย่างไรกับคนที่พวกท่านเรียกกันว่ากษัตริย์ของชาวยิว?”
- 13 พวกเขาตะโกนว่า “ ต ร ริง เขา เสีย ที่ ไม้ กาง เข น !”
- 14 ปีลาตถามว่า “ ท ำ ไ ม ? เข า ก ่อ อ า ช ญ า ก ร ร ม อ ะ ไ ร ?”
แต่พวกนั้นร้องตะโกนดังขึ้นอีกว่า “ ต ร ริง เขา เสีย ที่ ไม้ กาง เข น !”
- 15 เพื่อเอาใจฝูงชน ปีลาตจึงปล่อยบารับบัสให้พวกเขา
แล้วให้คนโบยตีพระเยซูและมอบตัวให้ไปตรึงที่ไม้กางเขน

พวกทหารเยาะเย้ยพระเยซู

(ม ธ .27:27-31; ย น .19:2-3)

- 16 เหล่าทหารจึงนำพระเยซูเข้าไปในวังของผู้ว่าการ (คือศาลปรีโทเรียม)
และระดมทหารทั้งกองมา 17 พวกเขาเอาเสื้อคลุมสีม่วงมาสวมพระองค์
และสานมงกุฎหนามสวมที่พระเศียร 18 แล้วร้องว่า “ ข้าแต่กษัตริย์ของชาวยิว
ขอทรงพระเจริญ!” 19 เขาเอาไม้ฟาดพระเศียรครั้งแล้วครั้งเล่า

ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และคุกเข่าถวายคำนับพระองค์

20เมื่อเยาะเย้ยพระองค์แล้ว ก็ถอดเสื้อสีม่วงนั้น เอาฉลองพระองค์สวมให้ แล้วนำพระองค์ออกไปเพื่อตรึงที่ไม้กางเขน

การตรึงตายบนไม้กางเขน

(ม ธ .27:33-44; ล ก .23:33-43; ย น .19:17-24)

21 ชายคนหนึ่งจากเมืองไซรินชื่อ ซีโมน บิดาของอเล็กซานเดอร์กับรุฟัส เดินทางจากนอกเมืองผ่านมาพอดี พวกเขาทหารจึงเกณฑ์ให้เขาแบกไม้กางเขน

22เขานำพระเยซูมาถึงที่ซึ่งเรียกว่า กลโกธา (แปลว่า สถานที่แห่งหัวกระโหลก)

23แล้วพวกเขาก็เอาเหล้าองุ่นเจือมดยอบมาถวาย แต่พระเยซูไม่ทรงดื่ม

24พวกเขาตรึงพระองค์ที่ไม้กางเขน แล้วนำฉลองพระองค์มาจับฉลากแบ่งกัน

25 เมื่อเขาตรึงพระองค์นั้นเป็นเวลา 3 โมงเช้า

26มีป้ายเขียนข้อหาที่ลงโทษพระองค์ว่า กษัตริย์ของชาวยิว

27พวกเขาตรึงโจร 2 คนที่ไม้กางเขนพร้อมกับพระองค์

คนหนึ่งอยู่ข้างซ้ายและอีกคนหนึ่งอยู่ข้างขวาของพระองค์⁷⁵

29ผู้คนที่ผ่านไปมาต่างส่ายหน้าสบประมาทพระองค์ว่า “ ไง !

เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารแล้วสร้างขึ้นใหม่ใน 3 วัน 30ลงมาจากไม้กางเขน ช่วยตัวเองให้รอดสิ!”

31 พวกเขาหัวหน้าปุโรหิตและธรรมจารย์ก็เยาะเย้ยพระองค์เช่นกันว่า

“ เขาช่วยคนอื่นให้รอด แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้!

32ให้พระคริสต์⁷⁶กษัตริย์ของอิสราเอลผู้นี้ ลงมาจากไม้กางเขนเดี๋ยวนี้สิ

⁷⁵ 15:27 บ ำ ง ตันฉ บับว่า พ ร ะ อ ง ค์

²⁸ แ ล ะ จิงเ ป็นจ ริงต ำ ม พ ร ะ คัมภีร์ที่ว่า

“ เ ข า ถู ก นั บ เ ป็น ค น น อ ก ก ฎ ห ม า ย ” (อ ส ย .53:12)

⁷⁶ 15:32 ห รื อ พ ร ะ เ ม ส ลี ย ำ ห์

เราจะได้เห็นแล้วเชื่อ”

บรรดาผู้ที่ถูกตรึงไม้กางเขนพร้อมกับพระองค์ก็พากันพูดดูถูกดูหมิ่นพระองค์ต่างๆ นานาด้วย

พระเยซูสิ้นพระชนม์

(ม ธ .27:45-56; ล ก .23:44-49)

33 ตั้งแต่เที่ยงวันถึงบ่าย 3 โมง เกิดมืดมัวไปทั่วแผ่นดิน 34 เวลาบ่าย 3 โมง พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า “ เอโลอี เอโลอี ลามา สะบักธานี?” แปลว่า “ พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?” ⁷⁷

35 บางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ยินก็พูดว่า “ ฟังสิ เขาร้องเรียกเอลียาห์”

36 มีคนหนึ่งวิ่งไปเอาฟองน้ำจุ่มเหล้าองุ่นเปรี้ยวเสียบไม้ส่งให้พระองค์เสวย พูดว่า “ อย่าไปยุ่งกับเขา ให้เราดูซิว่าเอลียาห์ จะมาช่วยปล่อยเขาลงไหม”

37 พระเยซูทรงร้องเสียงดัง แล้วสิ้นพระชนม์

38 ม่านในพระวิหารก็ขาดเป็น 2 ท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง

39 เมื่อนายร้อยซึ่งยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเยซู

ได้ยินเสียงร้องของพระองค์ และ⁷⁸เห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์อย่างไร

ก็กล่าววว่า “ แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตร⁷⁹ของพระเจ้า”

40 มีผู้หญิงบางคนเฝ้าดูอยู่ห่างๆ ในพวกนั้นมี มารีย์ชาวมักดาลา

มารีย์มารดาของยากอบน้อยกับของโยเสส และสะโล ล เ ม

⁷⁷ 15:34 ส ด ต .22:1

⁷⁸ 15:39 บ า ง ตัน ฉ บับ ไ ไม่มีข้อค ว า ม ว่า

ไ ด้อินเสียงร้องข อ ง พ ร ะ อ ง ค์แล ะ

⁷⁹ ห รื อ บุด ร ค น ห นึ่ง

41หญิงเหล่านี้ติดตามพระเยซูและปรนนิบัติพระองค์ในแคว้นกาลิลี หญิงอื่นๆ อีกหลายคนซึ่งตามเสด็จพระองค์มายังเยรูซาเล็มก็อยู่ที่นั่นด้วย

การฝังพระศพพระเยซู

(ม ธ .27:57-61; ล ก .23:50-56; ย น .19:38-42)

42 วันนั้นเป็นวันเตรียม (คือวันก่อนวันสะบาโต)

ดังนั้นเมื่อเวลาเย็นใกล้เข้ามา 43โยเซฟแห่งอาริมาเธีย

หนึ่งในสมาชิกคนสำคัญของสภา ผู้กำลังรอคอยอาณาจักรของพระเจ้า

เข้าพบปีลาตอย่างองอาจขอรับพระศพพระเยซู

44ปีลาตประหลาดใจที่ได้ยินว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์แล้ว

จึงเรียกนายร้อยผู้นั้นมาถามว่าทรงสิ้นพระชนม์แล้วหรือ

45เมื่อทราบจากนายร้อยว่าเป็นเช่นนั้น ก็มอบพระศพแก่โยเซฟ

46โยเซฟเชิญพระศพลงมา เอาผ้าลินินที่ซื่อไว้พันพระศพ

และวางไว้ในอุโมงค์ซึ่งสกัดไว้ในศิลา แล้วเขากลับหินก้อนหนึ่งปิดปากอุโมงค์

47มารีย์ชาวมักดาลากับมารีย์มารดาของโยเสสเห็นที่วางพระศพ

การคืนพระชนม์

(ม ธ .28:1-8; ล ก .24:1-10)

16 ครั้นวันสะบาโตสิ้นสุดลง มารีย์ชาวมักดาลา

มารีย์มารดาของยากอบและสะโลเม ซื่อเครื่องหอมมาเพื่อชโลมพระศพพระเยซู

2เข้าตรู่วันต้นสัปดาห์ พอดวงอาทิตย์ขึ้น พวกเขามายังอุโมงค์ 3และถามกันว่า

“ ใครจะช่วยกลิ้งหินจากปากอุโมงค์?”

4 แต่เมื่อมองไปก็เห็นหินก้อนนั้นซึ่งใหญ่มากถูกกลิ้งออกไปแล้ว

5ครั้นเข้าไปในอุโมงค์ ก็เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งสวมชุดสีขาวนั่งอยู่ทางขวา

พวกเขาตกใจกลัว

6 ผู้นั้นกล่าวว่า “ อย่าตื่นตกใจไปเลย

พวกเจ้ามาหาพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ผู้ถูกตรึงตายบนไม้กางเขน

พระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว! พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้ จงดูที่ที่เขาวางพระศพเถิด

7 จงไปบอกเหล่าสาวกกับเปโตรว่า

‘ พระองค์กำลังเสด็จไปแคว้นกาลิลีล่วงหน้าพวกท่าน

ที่นั่นท่านจะเห็นพระองค์เหมือนดังที่ตรัสไว้’ “

8 หญิงเหล่านั้นตกใจจนตัวสั่นและประหลาดใจเป็นอันมาก

พากันออกไปจากอุโมงค์อย่างรวดเร็ว พวกเขาไม่ได้พูดอะไรกับใครเพราะกลัว

(ต้นฉบับเก่าแก่ที่สุดและหลักฐานโบราณบางฉบับไม่มีพระธรรมมาระโก 16:9-20)

9 เช้าตรู่วันต้นสัปดาห์ เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้น

ทรงปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลาเป็นคนแรก

คือมารีย์คนที่พระเยซูทรงขับผีออก 7 ต น

10 มารีย์จึงไปบอกบรรดาผู้ที่อยู่กับพระองค์ พวกเขากำลังร้องไห้ทุกข์โศกอยู่

11 เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และมารีย์ได้เห็นพระองค์ พวกเขาก็ไม่เชื่อ

12 ภายหลัง พระเยซูทรงปรากฏในพระกายอีกรูปหนึ่ง แก่สาวก 2 คน

ขณะที่พวกเขาเดินอยู่นอกเมือง 13 ทั้งสองกลับมาเล่าให้คนอื่นๆ ฟัง

แต่พวกนั้นก็ยังไม่เชื่ออีกเหมือนกัน

14 ต่อมาพระเยซูทรงปรากฏแก่สาวก 11

คนนั้นขณะที่พวกเขากำลังรับประทานอาหาร

ทรงตำหนิพวกเขาที่ขาดความเชื่อและตั้งมั่นไม่ยอมเชื่อผู้ที่เห็นพระองค์หลังจาก

พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว

15 พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ จงออกไปทั่วโลก
ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนทั้งปวง 16 ผู้ใดเชื่อและรับบัพติศมาจะรอด
ส่วนผู้ที่ไม่เชื่อจะถูกตัดสินโทษ 17 ผู้ที่เชื่อจะมีหมายสำคัญดังนี้คือ
เขาทั้งหลายจะขับผีออกโดยนามของเรา เขาจะพูดภาษาใหม่ๆ
18 เขาจะจับงูด้วยมือเปล่าได้ และเมื่อตีมพิษร้ายเขาจะไม่เป็นอันตรายเลย
เขาจะวางมือให้คนเจ็บคนป่วย และคนเหล่านั้นจะหายโรค”
19 ครั้นองค์พระเยซูเจ้าตรัสจบแล้ว พระองค์ก็ทรงถูกรับขึ้นสู่สวรรค์
และประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์พระเจ้า
20 ฝ่ายเหล่าสาวกออกไปเทศนาทุกหนทุกแห่ง
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขาและรับรองพระดำรัสของพระองค์โดยหมาย
สำคัญที่เกิดขึ้น